

Az írt elektronikus
írásról készített másolat.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: 101756-2/2019	
Érkezett: 2019. MAJ 09.	
Példány: 3	Kezelőiroda:
Melléklet: 38 db	<i>du</i>

Alkotmánybíróság
1015 Budapest, Donáti utca 35-45.



Postai/elektronikus kézbesítéssel küldve
Postai/elektronikus faxon érkezett

Kézelt: 2019. ÁPR 26.

Vízügyi Igazgatóság

2019. ÁPR 26. 2019. 150/2019

- felperes -
- indítványozó -

alkotmányjogi panasz

Pest Megyei Kormányhivatal (1052 Budapest, Városház u. 7.; jogelőd: Észak-dunántúli Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség) alperes ellen közigazgatási határozat (KP/8972-7/2016. számú) bírósági felülvizsgálata iránt indult peres eljárásban a Kúria az ügy érdemében hozott Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság által 2.K.27.150/2017/20. számon hozott ítéletét hatályában fenntartó felülvizsgálati eljárásban hozott Kfv.VI.37.648/2018/9. számú ítéletének, és a hatályában fenntartott elsőfokú ítéletre kiterjedő hatályú alaptörvény ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt

Alkotmánybíróság
1015 Budapest, Donáti utca 35-45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az [redacted] i Igazgatóság (székhely: [redacted]) felperes (jelen ügyben indítványozó) - Magyarország Alaptörvényének 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény (továbbiakban Abtv.) 27.§ a) pontja alapján – a Kúria (1055 Budapest, Markó u. 16.) az ügy érdemében hozott a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (9021 Győr, Árpád út 2.) által a Pest Megyei Kormányhivatal (1052 Budapest, Városház u. 7.; jogelőd: Észak-dunántúli Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség) alperes OKTF-KP/8972-7/2016. számú közigazgatási határozatának bírósági felülvizsgálata ügyében a felperes keresetét elutasító 2.K.27.150/2017/20. számú ítéletét hatályában fenntartó Kfv.VI.37.648/2018/9. számú ítéletének, és a hatályában fenntartott elsőfokú ítéletre kiterjedő hatályú alaptörvényi ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt kívül jegyzett jogi képviselője útján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjeszti elő.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságtól, hogy az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentősége miatt befogadni, és érdemben elbírálni szíveskedjék. Kérjük megállapítani a Kúria Kfv.VI.37.648/2018/9. számú ítéletének, a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.27.150/2017/20. számú ítéletére kiterjedő hatállyal az alaptörvény-ellenességét, és az alaptörvény-ellenessége miatt az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (továbbiakban: Abtv.) 27.§-a és a 43.§-a alapján a felülvizsgálati eljárásban, valamint elsőfokon, az ügy érdemében meghozott ítélet megsemmisítését. Az Abtv. 43.§ (4) bekezdésének alkalmazásával kérjük, hogy az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel felülvizsgált hatósági döntéseket: a Győr-Moson-Sopron Megyei Kormányhivatal 6247-11/2016. számú elsőfokú határozatát és az Országos Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség (jogutód: Pest Megyei Kormányhivatal) OKTF-KP/8972-7/2016. számú másodfokú határozatát is szíveskedjenek megsemmisíteni.

Indokolásul az alábbiakat adjuk elő:

I. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

I/1. Pertörténet és a tényállás rövid ismertetése

Előzmények:

Igazgatóságunk a Győr-Moson-Sopron Megyei Kormányhivatal (mint elsőfokú természetvédelmi hatóság) 2016.04.08-án kelt, 6247-3/2016. ikt. számú, az eljárás megindulásáról szóló levele alapján értesült arról, hogy a [redacted]

[redacted] kérelmet nyújtott be a Fertő tavi nádas területek aratása, égetése iránt a 2016/2017. évi aratási szezonra vonatkozóan. A kérelem kiterjedt a Magyar Állam tulajdonában és az Igazgatóságunk vagyonkezelésében álló fertő tavi nádas művelési ágú ingatlanokon a nád aratására, és égetésére. Igazgatóságunkat, mint a Magyar Állam tulajdonában álló Fertő tavi nádas területek vagyonkezelőjét, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) 15.§ (1) (3) (4) bekezdései alapján a [redacted] kérelmére indult hatósági eljárásban az ügyfél jogállása illeti meg.

A fentiek alapján Igazgatóságunk élt a nyilatkozattételi jogával [REDACTED] 016/2017. évi nádaratási engedély iránti kérelmére megindított eljárásban, és a 2016.04.19. napján kelt levelében, mint a tárgyi ingatlanok vagyongazdálkodója, mint ügyfél, tiltakozását fejezte ki az engedély [REDACTED] részére történő kiadásával szemben. Igazgatóságunk nyilatkozatában kérte a természetvédelmi hatóságot, hogy a [REDACTED] kérelmét utasítsa el, tekintettel a 2015/2016 évi nádaratási szezonban tanúsított, természetvédelmi engedélytől eltérő, vagyongazdálkodói hozzájárulás hiányában megvalósított aratási tevékenységére, valamint arra, hogy Igazgatóságunk, mint vagyongazdálkodó a területre való belépéséhez vagyongazdálkodói hozzájárulását nem kívánja megadni a [REDACTED] részére, és nem szeretné látni a Magyar Állam ingatlanain a [REDACTED] tevékenykedni. A vízgazdálkodásról szóló 1995. évi LVII. törvény (továbbiakban: Vgtv.) 14.§ (7) bekezdése szerint: *Az állam kizárólagos tulajdonában lévő természetes vizek medrében található nádasok vízminőségvédelmi nádgazdálkodásáról a meder kezelője köteles gondoskodni.* Azaz a kizárólagos állami tulajdonú ingatlanokon a törvény értelmében Igazgatóságunk felelős a vízminőség-védelmi nádgazdálkodás megvalósításáért, így jogában áll eldönteni, hogy ezt a feladatkört kinek engedi át, azaz milyen cég közreműködésével akarja megvalósítani ezen állami alapfeladatát.

A [REDACTED] kérelmében a Magyar Állam tulajdonában és Igazgatóságunk vagyongazdálkodásában álló ingatlanokat jelölt meg, melyekre vonatkozóan a korábban ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett szerződésen alapuló használati joga a törvény erejénél fogva megszűnt, illetve jogerősen és végrehajthatóan törlésre került az ingatlan-nyilvántartásból. A mező- és erdőgazdasági földek forgalmáról szóló 2013. évi CXXII. törvénnyel összefüggő egyes rendelkezésekről és átmeneti szabályokról szóló 2013. évi CCXII. törvény (Fétv.) 108. § (1) bekezdése alapján a 2014. április 30-án fennálló, határozatlan időre vagy 2014. április 30-a után lejáró, határozott időtartamra nem közeli hozzátartozók között szerződéssel alapított haszonélvezeti jog, továbbá használati joga 2014. május 1-jén a törvény erejénél fogva megszűnt. Az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (Inyvtv.) 94. § (5) bekezdése alapján a jogi személy, valamint az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezhető jogra ügyleti képességgel bíró jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet javára bejegyzett és a Fétv. 108. § (1) bekezdése alapján megszűnt haszonélvezeti jogot az ingatlanügyi hatóság legkésőbb 2014. december 31. napjáig hivatalból köteles törölni az ingatlan-nyilvántartásból. E rendelkezések értelmében a [REDACTED] használati joga a nádas területeken az ingatlan-nyilvántartásból jogszabályi előírás folytán, a törvény erejénél fogva megszűnt használati joga jogerősen és végrehajthatóan törlésre került. A [REDACTED] keresettel élt a használat jogának ingatlan-nyilvántartási törlése ellen, ugyanakkor ezen jogerős határozatok végrehajthatóságának felfüggesztéséről a bíróság nem döntött, így azok a tárgyi közigazgatási hatósági eljárás, valamint közigazgatási peres eljárás alatt jogerősek és végrehajthatóak voltak.

A használat jogának törlése tárgyában az alábbi perekről adunk tájékoztatást:

- A [REDACTED] (felperes) a Győr-Moson-Sopron Megyei Kormányhivatal Soproni Járási Hivatal (alperes) ellen (alperesi beavatkozó: [REDACTED] Vízügyi Igazgatóság) indított a használat jogát a Fétv. és az Inyvtv. hivatkozott rendelkezései alapján az ingatlan-nyilvántartásból törölő határozatok bírósági felülvizsgálata iránti perben a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2019.02.06. napján kelt K.27.384/2018/10. számú ítéletével a használat jogát törölő földhivatali határozatokat hatályon kívül helyezte, és a Földhivatal új eljárásra utasította. A Soproni Járási Hivatal Földhivatali Osztálya 34642/2019.2015.01.10. számú végzésében felfüggesztette a használat jogának ingatlan-nyilvántartási visszajegyzése ügyében indult új eljárást, tekintettel arra, hogy 2019.01.11. napján hatályba lépett a Fétv. 108.§ (4)-(5) bekezdése, mely alapján megkereste az ügyészséget eljárás lefolytatása céljából, tekintettel arra, hogy a használat joga alaki vagy tartalmi hiba folytán az eredeti bejegyzése időpontjában hatályos jogszabályok alapján sem kerülhetett volna bejegyzésre.
- Jelenleg a Győri Törvényszék előtt 11.P.20.203/2017. szám alatt folyamatban van az I. r. felperes: [REDACTED] Vízügyi Igazgatóság és a II. r. felperes: [REDACTED] Igazgatóság által a [REDACTED] alperes ellen indított a használat jogának törlése, az 1975. évi szerződéseknek a használat/nádaratás jogát biztosító rendelkezései érvénytelenségének, használati joga megszűnésének megállapítása, és a használat jogának törlése iránt polgári per a Fertő tó ingatlanaira vonatkozóan.

A korábbi években 2014. előtt a [REDAKT] azért kapott nádaratásra engedélyt a Fertő tavon, mert ez a használati joga fennállt, és az ingatlan-nyilvántartásba be volt jegyezve.

Jelen ügyben kiadott természetvédelmi engedélyben azonban olyan ingatlanok szerepelnek, melyekre a [REDAKT]-nek használati jogosultsága az engedélykérelem benyújtásakor, illetve az engedély időbeli hatálya alatt nem állt fenn. A Fertő tavi nádasokon a használat joga a kérelmezett időszakra ugyanis nem állt fenn a [REDAKT] észére, továbbá a nádaratáshoz és égetéséhez nem rendelkezett, és nem is rendelkezhetett Igazgatóságunk vagyonkezelői hozzájárulásával, mely a területre történő belépésre feljogosíthatta volna.

Igazgatóságunk tehát, mint az eljárásban érintett ügyfél, kifejezett tiltakozását fejezte ki az engedély kiadása ellen, tekintettel arra, hogy a [REDAKT] a 2015/16. évi aratási szezonra kiadott természetvédelmi engedélyével is visszaélt, mivel vagyonkezelői hozzájárulás nélkül lépett be a tó területére, valamint az engedély egyéb előírásait is megsértette, és Igazgatóságunkat, mint vagyonkezelőt a jogainak gyakorlásában korlátozta. A [REDAKT] 2015/16. évi vagyonkezelői hozzájárulás nélkül, a természetvédelmi engedélyt felhasználva megvalósított illegális aratási tevékenységével összefüggésben az alábbi perek vannak folyamatban:

- Az [REDAKT] ügyi Igazgatóság felperes által a [REDAKT] Zrt. alperes ellen a Soproni Járásbíróság P.20.144/2016. számon folyamatban lévő birtokháborítás megállapítása iránti per, mely jelenleg felfüggesztés alatt áll.
- A Soproni Járásbíróságon B.304/2017. számon büntetőeljárás van folyamatban nagyobb értékre elkövetett nád lopás büntetnének alapos gyanúja miatt a [REDAKT] gazdájával [REDAKT] szemben. Ez az ügy szintén folyamatban van, még ítélet nem született.
- 2016. június 9. napján érkezett Igazgatóságunkhoz az elsőfokú természetvédelmi hatóság 5661-9/2016. számú határozata, melyben a hatóság a [REDAKT] 34 250 000,-Ft. összegű természetvédelmi bírsággal sújtotta, a 2015/16. évi nádaratási szezonban tanúsított a 11490- [REDAKT] t. fellebbezésére az Országos Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség, mint másodfokú hatóság az OKTF-KP/7770-8/2016. számú másodfokú határozat értelmében a [REDAKT] szemben kiszabott 34 250 000,-Ft. összegű természetvédelmi bírságot figyelmeztetésre változtatta meg a kis- és középvállalkozásokról, fejlődésük támogatásáról szóló 2004. évi XXXIV. törvény (Kkv.tv.) 12/A.§-a alapján. Igazgatóságunk keresete alapján a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a Pest Megyei Kormányhivatal (jogelőd: Országos Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség) OKTF-KP/7770-8/2016. számú közigazgatási határozatának bírósági felülvizsgálata ügyében a felperes keresetét elutasító 17.K.27.554/2016/6. számú ítéletet hozott, mellyel szemben Igazgatóságunk a Kúriához fordult. A Kúria a Kfv.III.37.791/2017/13. számú ítéletével a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 17.K.27.554/2016/6. számú ítéletét helybenhagyta és Igazgatóságunk felülvizsgálati kérelmét elutasította az alábbi indokokra tekintettel: Igazgatóságunknak van ugyan perbeli legitimációja, ám nincs keresetösségi joga annak vitatására, hogy a természetvédelmi hatóság milyen fajtájú szankciót szab ki a [REDAKT] szemben, ennek megfelelően sem a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, sem a Kúria nem vizsgálta, hogy a szankció mértékének csökkentése figyelmeztetésre jogellenesen történt-e.

A fenti eljárások azonban igazolják azt a tényt, hogy a [REDAKT] 15/16. évi nádaratási szezonban a természetvédelmi engedélytől eltérve, más jogágakba tartozó jogszabályokat megsértve vagyonkezelői hozzájárulás nélkül nádaratást végzett a Fertő tavon, és a learatott nádtermést eltulajdonította.

Igazgatóságunk 2016. július 25. napján átvette az elsőfokú természetvédelmi hatóság 6247-11/2016. számú határozatba foglalt a [REDAKT] Zrt. részére a 2016/17 évi nádaratási szezonra kiadott természetvédelmi engedélyét, melyben ügyféli minőségben tett tiltakozásunkat semmibe vették. Igazgatóságunk fellebbezést nyújtott be az elsőfokú határozattal szemben.

2016. november 25. napján érkezett az Országos Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség (jogutód: Pest Megyei kormányhivatal) OKTF-KP/8972-7/2016. számú másodfokú határozata Igazgatóságunkhoz, melyből értesültünk arról, hogy a fellebbezésünkben foglaltakat elutasították, az elsőfokú határozatot egy pontban megváltoztató, egyebekben helybenhagyó döntés született.

Igazgatóságunk - az arra nyitva álló határidőn belül, 2016. december 14. napján - keresetet nyújtott be az Országos Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőséggel (jogutódja: Pest Megyei Kormányhivatallal) szemben az OKTF-KP/8972-7/2016. számú határozat bírósági felülvizsgálata iránt jogszabálysértésre hivatkozással. A keresetünkben felhívtuk a bíróság figyelmét, hogy a másodfokú hatóság megsértette a határozathozatal során a nádaratási tevékenység szabályozására vonatkozó jogszabályi előírásokat, különösen tévesen értelmezi a vizek és a közcélú vízellátási létesítmények fenntartására vonatkozó feladatokról szóló 120/1999. (VIII. 6.) Korm. rendelet nádaratásra vonatkozó rendelkezéseit, továbbá kiemelte azokat a szempontokat, melyeket az engedély kiadásakor figyelembe kellett volna venni a tényállás teljes körű tisztázása során, különösen Igazgatóságunk vagyongkezelői hozzájárulást megtagadó nyilatkozatát, és az eljárásban tett tiltakozó nyilatkozatát.

2017. április 13. napján kelt K.27.150/2017/2. számú végzésével a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság megállapította alperes jogutódlását. Az elsőfokú bíróság a 2017. augusztus 24. napján kelt 15.K.27.150/2017/6. számú idéző végzésével tájékoztatta felperest az alperesi ellenkérelemről, valamint a [REDAKTOR] képviselőjének perbeli beavatkozásáról (15.K.27.150/2017/5. sz. végzés). Igazgatóságunk 2017. november 7. napján írásbeli nyilatkozatot terjesztett elő, és egyben reagált az alperesi és alperesi beavatkozási ellenkérelmekre. 2017. november 13. napján 9 órakor került sor a per első tárgyalására. Ezt követően több írásbeli nyilatkozat keletkezett a perben. 2018. január 28. napján 10 óra 30 perckor került sor a per következő tárgyalására, melynek eredményeként a bíróság meghozta ítéletét és a felperes keresetét elutasította. Igazgatóságunk a **Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.27.150/2017/20. számú ítéletét** 2018. március 2. napján vette át, így az abban foglaltakról ekkor értesült.

Igazgatóságunk 2018. március 14. napján felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, melyben arra hivatkozott, hogy a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 17.K.27.150/2017/20. számú ítélete jogszabálysértő. 2018. június 18. napján kelt a [REDAKTOR] felülvizsgálati ellenkérelme, melyre Igazgatóságunk 2018. július 4. napján kelt nyilatkozatában válaszolt. A Pest Megyei Kormányhivatal 2018. július 8. napján terjesztett elő felülvizsgálati ellenkérelmet, majd 2018. július 27. napján észrevételeket tett Igazgatóságunk beadványára. A [REDAKTOR] 2018. szeptember 3. napján nyújtott be a Kúriához újabb észrevételt. 2019. február 27. napján (elektronikus úton) érkezett Igazgatóságunkhoz a Kúria Kfv.VI.37.648/2018/9. számú 2019. február 6. napján kelt ítélete, melyben a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a Pest Megyei Kormányhivatal OKTF-KP/8972-7/2016. számú közigazgatási határozatának bírósági felülvizsgálata ügyében a felperes keresetét elutasító **2.K.27.150/2017/20. számú ítéletét hatályában fenntartotta.**

I/2. A jogorvoslati lehetőségek kimerítése, az AB hatásköre

Igazgatóságunk a fentiek alapján eleget tett az alkotmányjogi panasz eljárás megindításához szükséges feltételnek, mely szerint alapvetően a rendes jogorvoslati lehetőségeket ki kell meríteni. Ezen kívül Igazgatóságunk felülvizsgálati kérelemmel, mint rendkívüli jogorvoslattal is élt, melyet a Kúria elbírált. Az ügyben perújítás kezdeményezésére nem került sor.

Az előzményekben bemutatott, a használat jogának törlésével, illetve a 2015/16 évi nádaratási szezonban folytatott illegális tevékenységgel kapcsolatos perek érdemben nem befolyásolják a jelen indítvány alapjául szolgáló közigazgatási pert, mert ez a per jogerősen lezárult. A folyamatban lévő perek bemutatására csak azért került sor, hogy a T. Alkotmánybíróság teljes képet kapjon a tárgyi ügy előzményeiről.

Az AB hatáskörét megalapozza: Magyarország Alaptörvényének (2011. április 25.) 24. cikk (2) bekezdés d) pontja és az Abtv. 27. §-a.

I/3. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

2019. február 27. napján érkezett elektronikus úton Igazgatóságunkhoz a Kúria Kfv.VI.37.648/2018/9. számú ítélete, így az alkotmányjogi panasz megindítására nyitva álló 60 napos határidő (2019. április 28. napjára esik) megtartásra került. Az indítványunk megfelel az Abtv. 30.§ (1) bekezdésében foglaltaknak.

I/4. Az indítványozó érintettségének bemutatása

A nemzeti vagyonról szóló 2011. évi CXCVI. törvény (továbbiakban: Nvtv.) 1.§ (2) bekezdés a) pontja, a 4.§ (1) bekezdés e) pontja és az 1. sz. melléklet A)/II./3. pontja alapján a Fertő tó az állam kizárólagos tulajdonába tartozik, forgalomképtelen nemzeti vagyon.

A Vgtv. 3. § (1)-(2) bekezdése szerint az állam tulajdonában lévő vizek vagyongazdálkodását a vízügyi igazgatóságok végzik:

(1) A vizekkel és a vízi létesítményekkel összefüggő állami feladatok körében az igazgatási tevékenységeket (a továbbiakban: vízügyi igazgatás) a vízügyi igazgatási szervek végzik.

(2) Törvény eltérő rendelkezése hiányában, valamint a víziközmű-szolgáltatásról szóló törvény hatálya alá tartozó vízellátási létesítmények és a nyári gátak kivételével a vízügyi igazgatási szervek látják el

a) az állami tulajdonban lévő vizek és vízellátási létesítmények, a felszín alatti vizek víztartó képződményeinek és a felszíni vizek medreinek vagyongazdálkodását,

b) az állami tulajdonban lévő vízellátási létesítmények üzemeltetését, fenntartását és fejlesztését.

Az Nvtv. 11.§ (8) bekezdése szerint: A vagyongazdálkodást megilletik a tulajdonos jogai, és terhelik a tulajdonos kötelezettségei.

A Vgtv. 14.§ (7) bekezdése szerint az állam kizárólagos tulajdonában lévő természetes vizek medrében található nádasok vízminőség-védelmi nádgazdálkodásáról a meder kezelője, azaz Igazgatóságunk köteles gondoskodni.

A vizek és a közcélú vízellátási létesítmények fenntartására vonatkozó feladatokról szóló 120/1999. (VIII. 6.) Korm. rendelet (továbbiakban: Korm.rend.) 9.§ (1) bekezdés b) pontja, valamint a vízügyi igazgatási és a vízügyi, valamint a vízvédelmi hatósági feladatokat ellátó szervek kijelöléséről szóló 223/2014. (IX. 4.) Korm. rendelet 7.§ (3) bekezdés e) pontja is előírja, hogy a területi vízügyi igazgatóság felelős a vizek medrében található nádasok vízminőség-védelmi nádgazdálkodásáért.

A Korm.rend. 9.§ (3) bekezdése szerint: Az állam tulajdonában álló vizek medrében és azok csatlakozó szárazulatain nádaratás, nádégetés és nádirtás csak a vízügyi igazgatási szerv vagyongazdálkodási hozzájárulásával végezhető.

A tárgyi ügy alapjául szolgáló, a [REDACTED] Zrt. kérelmére indult közigazgatási hatósági eljárásban a Ket. 15.§ (1) (3) (4) bekezdései alapján Igazgatóságunkat az ügyfél jogállása illeti meg.

A tárgyi ügyben folyamatban volt bírósági eljárásban a felperes szerepét töltöttük be. Perbeli legitimációnkat a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) 327. § (1) bekezdése alapozta meg, mely szerint: A közigazgatási per indítására jogosult: a) az ügyfél, b) a kifejezetten rá vonatkozó rendelkezés tekintetében az eljárás egyéb résztvevője.

Tekintettel arra, hogy a természetvédelmi hatóság 6247/2016. ikt. számú ügyében a [REDACTED] nádaratási és égetési kérelme a Magyar Állam kizárólagos tulajdonában, és Igazgatóságunk vagyongazdálkodásában lévő Fertő tó nádas művelési ágú ingatlanaira terjedt ki, és a Vgtv. fent idézett rendelkezései szerint Igazgatóságunk köteles gondoskodni a vízminőség-védelmi nádgazdálkodásról (melybe beletartozik a nádaratás), így Igazgatóságunknak jogi érdeke fűződik ahhoz, hogy a Fertő tavon ki kaphat engedélyt a nádaratási tevékenység végzésére.

I/5. Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Álláspontunk szerint a Kúria Kfv.VI.37.648/2018/9. számú ítélete és a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.27.150/2017/20. számú ítélete sérti Magyarország Alaptörvényének (2011. április 25.) alábbi rendelkezéseit:

- sérti az Alaptörvény 38. cikk (1) bekezdését:

„Az állam és a helyi önkormányzatok tulajdona nemzeti vagyon. A nemzeti vagyon kezelésének és védelmének célja a közérdek szolgálata, a közös szükségletek kielégítése és a természeti erőforrások megóvása, valamint a jövő nemzedékek szükségleteinek figyelembevétele. A nemzeti vagyon megőrzésének, védelmének és a nemzeti vagyonnal való felelős gazdálkodásnak a követelményeit sarkalatos törvény határozza meg.”

- ellentétes az Alaptörvény 28. cikk rendelkezéseivel:

„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuluma, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

- ellentétes az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésével:

„AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.”

- sérti az Alaptörvény I. cikk (2) bekezdését:

„Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait.”

- továbbá sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését:

„Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.”

- ellenétes az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésével:

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

- ellenétes az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdésével:

„Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.”

Az Abtv. 29. §-a alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Álláspontunk szerint a fenti alaptörvényi rendelkezések megsértése miatt a Kúria Kfv.VI.37.648/2018/9. számú ítéletének a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenessége megállapítható.

Továbbá alaptörvény-ellenesség fennáll abban a vonatkozásban, hogy a vagyonkezelői hozzájárulás hiányában, az ingatlantulajdonos (vagyonkezelő) ügyféli tiltakozása ellenére kiadott hatósági engedély mire szolgál, ha nem arra, hogy a tulajdonjoggal szembeni visszaélésre adjon okot.

Alkotmányjogi jelentőségű kérdés az, hogy a közigazgatási határozatban a törvényi rendelkezés előírása – vagyongazdálkodási hozzájárulás szükségessége - érvényességi feltételként szerepel, ugyanakkor már az eljárás során az ügyfél nyilatkozatában jelzi, hogy az érvényességi feltétel nem fog megvalósulni, de az engedély mégis kiadásra kerül.

Szintén alkotmányjogi kérdés, hogy amennyiben az ingatlantulajdonos ügyfél a hatósági eljárásban, akkor annak tiltakozó nyilatkozata miatt nem bírhat olyan erővel, hogy az ingatlanán folytatható tevékenység gyakorlására jogosító hatósági engedély kiadását megakadályozza.

A vizek és a közcélú vízellátási létesítmények fenntartására vonatkozó feladatokról szóló 120/1999. (VIII. 6.) Korm. rendelet 9.§ (3) bekezdése előírja a tevékenység gyakorlásához szükséges vagyongazdálkodási hozzájárulás beszerzését, akkor a hatóság a vagyongazdálkodási hozzájárulást megtagadó nyilatkozatot miatt nem értékeli úgy, hogy az alapul szolgáljon az engedély elutasításához.

Továbbá alapvető alkotmányjogi kérdést vet fel az is, hogy egy közigazgatási jogi aktus milyen mértékben lehet ellentétes más jogágakba tartozó jogszabályi rendelkezésekkel, illetve az Alaptörvény által biztosított alapvető jogokkal.

II. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

II/1. Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Álláspontunk szerint a Kúria Kfv.VI.37.648/2018/9. számú ítélete és a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.27.150/2017/20. számú ítélete sérti az Magyarország Alaptörvényének (2011. április 25.) alábbi rendelkezéseit:

- Alaptörvény 38. cikk (1) bekezdés /a nemzeti vagyon kezelése, védelme/
- Alaptörvény 28. cikk /alkotmányos bírói jogértelmezés elve/
- Alaptörvény I. cikk (1) bekezdés /alapvető jogok tiszteletben tartása/
- Alaptörvény I. cikk (2) bekezdés /alapvető jogok elismerése/
- Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdés /a tulajdonhoz való jog/
- Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés /a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog/
- Alaptörvény R) cikk (2) bekezdés /a jogszabályok kötelező ereje/

A Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 17.K.27.150/2017/20. számú ítélet indokolása szerint a kereset az alábbi jogszabályokra tekintettel bizonyult alaptalannak:

- A természet védelméről szóló 1996. évi LIII. törvény (továbbiakban: Tvt.) 38.§ (1) bekezdés f) pontja, a 40.§ (1) bekezdése, valamint a vizek és a közcélú vízellátási létesítmények fenntartására vonatkozó feladatokról szóló 120/1999. (VIII. 6.) Korm. rendelet (továbbiakban: Korm. rend.) 9.§ (3) és (7) bekezdéseire tekintettel a Bíróság a természetvédelmi engedély kiadását a [REDACTED] részére jogszerűnek találta.
- A Bíróság megállapította, hogy a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) 50.§ (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettségének a hatóság eleget tett, valamint a határozat megfelel a Ket. 72.§ (1) bekezdés e) pontjában foglaltaknak.

A Kúria Kfv.VI.37.648/2018/9. számú ítéletében osztotta a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság álláspontját, és megállapította, hogy a természetvédelmi hatóság az engedélyezési eljárása során csak a természetvédelmi szempontokat köteles érvényesíteni, a Korm.rend 9.§ (3) bekezdésében foglalt előírás, mely szerint a tevékenység csak a vagyongazdálkodási hozzájárulásával végezhető, nem természetvédelmi szempont, vagyis annak hiánya nem ad alapot a kérelem elutasítására. Ugyanakkor megállapítja, hogy a nádaratási tevékenység gyakorlása nem minősül jogszerűnek a vagyongazdálkodási hozzájárulás hiányában, de ez nem előfeltétele a természetvédelmi engedély kiadásának.

Álláspontunk szerint mind a Kúria, mind az elsőfokú bíróság jogértelmezése téves, és sérti az Igazgatóságunkat megillető alapjogokat. A nádaratási engedély kiadására vonatkozó jogszabályokra

tekintettel ugyanis nem lehetett volna a keresetet, illetve a felülvizsgálati kérelmet elutasítani, hiszen nem igazolható, hogy a hatóság a hivatkozott jogszabályi előírásoknak megfelelt. A Kúria, és az elsőfokú bíróság megsértette Igazgatóságunk alaptörvényben biztosított jogait.

II/2. Az Alaptörvény 38. cikk (1) bekezdésének megsértése /a nemzeti vagyon kezelése, védelme/

A Kúria és a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletének indokolása szerint a természetvédelmi hatóság jogszerűen adta ki a természetvédelmi engedélyt a [REDAKTOR] részére a 2016/17. évi nádaratási szezonra, mivel csak a természetvédelmi szempontokat köteles figyelembe venni. Álláspontunk szerint azonban a nádaratási tevékenység vonatkozásában irányadóak az alábbi jogszabályok is, különös tekintettel arra, hogy a vízminőség-védelmi nádgazdálkodásra vonatkoznak, ami többek között a nádaratásban valósul meg:

A vízgazdálkodásról szóló 1995. évi LVII. törvény (továbbiakban: Vgtv.) 14.§ (7) bekezdése szerint: *Az állam kizárólagos tulajdonában lévő természetes vizek medrében található nádasok vízminőség-védelmi nádgazdálkodásáról a meder kezelője köteles gondoskodni.*

A Korm. rend. 9. § (1) bekezdése szerint *Az állam tulajdonában álló természetes vizek medrében, valamint a csatlakozó szárazulatokon található nádas területeken, a vízminőség védelmét is szolgáló nádgazdálkodási feladatok keretében, a meder fenntartója gondoskodik:*

a) a vizek medrében lévő nádasok vízminőség-védelmi és partvédelmi szempontokra is figyelemmel kialakított minősítéséről, illetve a terület ennek megfelelő osztályba sorolásáról;

b) az a) pont szerint minősített (osztályba sorolt) területek nádállományának hasznosításáról, megóvásáról, szükség szerint rehabilitációjáról.

A vízügyi igazgatási és a vízügyi, valamint a vízvédelmi hatósági feladatokat ellátó szervek kijelöléséről szóló 223/2014. (IX. 4.) Korm. rendelet 7.§ (3) bekezdés e) pontja szerint: *A területi vízügyi igazgatóság végzi a vizek medrében található nádasok vízminőség-védelmi nádgazdálkodását.*

A hivatkozott rendelkezések értelmében Igazgatóságunknak joga és jogszabályi kötelezettsége is van eldönteni, hogy a vagyonkezelésében lévő területeken ki hasznosíthatja, termelheti le a nádállományt. Ennél fogva igen is fontos vizsgálati kérdés kell, hogy legyen a hatósági eljárásban a Korm. rend. 9.§ (3) bekezdése, mely egyértelműen kimondja, hogy a nádaratási tevékenység csak a vagyonkezelő hozzájárulásával folytatható: „*Az állam tulajdonában álló vizek medrében és azok csatlakozó szárazulatain nádaratás, nádégetés és nádirtás csak a vízügyi igazgatási szerv vagyonkezelői hozzájárulásával végezhető.*”

A hatóság a természetvédelmi engedély érvényességi feltételéül írta elő a vagyonkezelői hozzájárulás beszerzését, ez azonban azért aggályos, mert egy olyan érvényességi feltétel kerül kikötésre, amely vonatkozásában már az eljárás során a hatóság tudomására jutott, hogy azt az engedélyes nem kaphatja meg, tekintettel Igazgatóságunk hatósági eljárásban tett tiltakozó nyilatkozatára, és az eljárás során csatolt vagyonkezelői hozzájárulást elutasító nyilatkozatokra.

Igazgatóságunk álláspontja szerint az a bírósági jogértelmezés, mely szerint a nádaratásra vonatkozó jogszabályok teljes körét nem kell figyelembe venni maradéktalanul, sérti az állami vagyonnal való gazdálkodásra vonatkozó alapvető feladatunkat, és alkotmányos követelményt, melynek jelen ügy tükrében Igazgatóságunknak kell megfelelni. A [REDAKTOR] észére történő engedélykiadás ugyanis ellentétben áll a fenti jogszabályhelyekkel, és sérti a **nemzeti vagyonnal való felelős gazdálkodás alkotmányos elvét**. Ahogy azt az indítvány I/4. pontjában részletesen kifejtettük, a Fertő tó a Magyar Állam kizárólagos tulajdonát képezi, forgalomképtelen nemzeti vagyon, melynek a hasznosítása nagy társadalmi felelősséggel jár. Az Alaptörvény Kommentárja szerint:

Az Alaptörvény a magyar állam és az önkormányzatok tulajdonát nemzeti vagyonként határozza meg, és ezzel összhangban állapítja meg az azzal való gazdálkodás célját. Ennek megfelelően a nemzeti vagyon kezelése nem szolgálhat magánérdekeket, hanem azt a közösség javára kell használni, kiemelt figyelmet fordítva a végességükre tekintettel védelemre szoruló természeti erőforrásokra, valamint arra, hogy a nemzeti vagyon a jövőendő generációk számára is szükségleteik kielégítéséhez szükséges mértékben rendelkezésre álljon. A törvény sarkalatos törvényben rendeli el megállapítani ezen vagyongazdálkodás módját és a nemzeti vagyon védelmét, megőrzését szolgáló intézkedéseket. A fenti, nevesített követelmények szükségessé tehetik, hogy az állam bizonyos vagyonelemek tulajdonát és egyes tevékenységek végzését kizárólagosan önmagának tartsa fenn, továbbá hogy a nemzeti vagyon

egy részét fokozottabb védelem alá helyezze. Ennek részletes szabályozása ugyancsak sarkalatos törvényben történik.

Jelen ügy vonatkozásában Igazgatóságunk feladata, hogy megfeleljen annak a követelménynek, hogy a Fertő tavon a nádaratást ki végezheti, erre vonatkozóan a nemzeti vagyona, és az állami vagyona vonatkozó jogszabályi előírásokban foglalt rendelkezések alapján pályázat kiírása szükséges. Igazgatóságunk minden évben így a 2016/17. évre vonatkozóan is megkérte a nádaratási engedélyt a saját részére, és ez alapján szeretne volna a pályázat nyertesével elvégeztetni az aratást. Ugyanakkor miután a [REDAKT] maga szerzett engedélyt, Igazgatóságunk tiltakozása ellenére, félő volt, hogy újra felhasználja az aratási engedélyt arra, hogy 2015/16. évi nádaratási szezonhoz hasonlóan visszaéljen az engedélyben foglaltakkal és vagyonkezelői hozzájárulás, valamint szerződéskötés nélkül, teljes mértékű állami kontroll nélkül nádaratást végezzen a Fertő tavon. Igazgatóságunk ezért tiltakozott az eljárás során, és felhívta a hatóság figyelmét arra is, hogy a fent idézett jogszabályokban előírt kötelezettségének nem tud eleget tenni. Igazgatóságunk jelezte a hatóságnak azt is, hogy az engedély a tulajdonosi jogokkal felruházott vagyonkezelő tiltakozásával kiadva kizárólag magánérdeket szolgál, és meghiúsítja az állami vagyon közösség javára történő felhasználását. Sérti a nemzeti vagyonnal való felelős gazdálkodásnak a követelményeit.

II/3. Az Alaptörvény 28. cikk megsértése /alkotmányos bírói jogértelmezés elve/

A másodfokú hatóság hivatkozott arra, hogy az eljárásjogi lehetetlenség csak fizikai lehet, ezért az elsőfokú hatóság helyesen járt el, mikor kiadta a természetvédelmi engedélyt. Álláspontunk szerint sem az első, sem a másodfokú hatóság nem vizsgálta meg kellő alaposítással a tényállást, és azt, hogy Igazgatóságunk nyilatkozata értelmében jogi útja a belépésre nem lesz biztosított a [REDAKT] -ek. Sajnálatos ugyanis, hogy a 2015/16 évi szezonban a [REDAKT] [REDAKT] vagyonkezelői hozzájárulás nélkül, de a természetvédelmi engedély birtokában lépett be a Fertő tó területére, és kezdte aratni a nádat, ugyanakkor a rendőrség számára elegendő volt, hogy a Zrt. rendelkezett engedéllyel az aratásra, ezért annak folytatását nem akadályozta meg, ugyanígy a birtokvédelmi eljárás is eredménytelennek bizonyult, mert a természetvédelmi engedély birtokában úgy ítélték meg a hatóságok, hogy a [REDAKT] t. jogosan van jelen a Magyar Állam kizárólagos tulajdonú ingatlanán. Így nem alaptalan azon tiltakozás, melyet az eljárásban Igazgatóságunk tett, és sajnos az a tapasztalatunk, hogy olyan feltételekkel kiadott engedély, mint a jelen eljárás tárgyát képező természetvédelmi engedély, mivel az tevékenység folytatására jogosít, az érvényességi feltétel betartására való jogszabályi előírást ebben a formában nem tudja garantálni, sőt inkább elősegíti a tevékenység jogszerűtlen gyakorlását, mivel a tóra való fizikai belépésének akadályát nem képezi. Éppen ezért alapos a hatósági eljárásban tett nyilatkozatunk, és azt nagyobb súllyal kellett volna mérlegelni, hiszen a tényállás tisztázásához hozzátartozik. A hatósági eljárásban arra a döntésre kellett volna jutni, hogy a tárgyi engedély kiadása a fenti feltételekkel ésszerűtlen és ellentmond az Alaptörvényének 28. cikkében hangsúlyozott jogértelmezési kritériumoknak, különösen a józan ész követelményének.

Az ugyanis, hogy a tulajdonos (vagyonkezelő) tiltakozása, valamint a Korm.rend. 9.§ -ának előírásaira tekintet nélkül kiadják a nádaratási engedélyt egy olyan cégnek, akinek az érdekei a Magyar Állammal ellentétesek, és az előző szezonban visszaélt a természetvédelmi engedélyével, annak előírásait nem tartotta be, józan észnek teljes mértékben ellentmond, továbbá a közjóra a legkevésbé sem irányul, továbbá kimondottan erkölcsstelen, és semmilyen gazdaságos célt nem szolgál, kivéve talán a [REDAKT] -t.

A természetvédelmi engedélynek csak akkor van létjogosultsága, ha a tó területére rámehet az engedélyes, így annak tudatával, hogy ennek feltételei csak jogszabálysértés megvalósításával biztosíthatók, az engedély kiadása ellentétes a jogállamiság elvével és az Alaptörvény 28. cikkében foglalt követelményekkel.

Igazgatóságunk úgy ítéli meg, hogy a másodfokú hatóság által hivatkozott alkotmánybírói jogértelmezés, mely szerint a jogi lehetetlenség az ügy érdemében hozott döntésben kell, hogy megállapításra kerüljön, éppen Igazgatóságunk álláspontját támasztja alá, mely szerint a jogi lehetetlenséget az elsőfokú hatóságnak kellett volna megállapítania, és a [REDAKT] engedélykérelmének elutasításáról érdemben dönteni.

Magyarországon mindenekelőtt a jogállamiság elve érvényesül, melyhez elválaszthatatlanul hozzátartozik a jogbiztonság érvényesülése. A jogbiztonság elvéből következik a kiszámíthatóság, a megszerzett jogok védelme, és az eljárási normák érvényre juttatása, mindennek pedig a közigazgatási aktusban is tükröződnie kell. Éppen ezért a közigazgatási aktus nem irányulhat sem jogilag, sem fizikailag lehetetlen eredményre. Ha pedig egy jogi aktus nem alkalmas joghatás kiváltására, a jogi hatás nélkül a rendelkezések csupán látszólagosak.

Álláspontunk szerint az elsőfokú hatóság által kiadott természetvédelmi engedély joghatás kiváltására alkalmatlan, miután olyan feltételhez köti érvényességét, melyet az engedélyes biztosan nem kaphat meg, hiszen Igazgatóságunk ezt jelezte az eljárás során, ezért az ilyen határozat helyben hagyása is jogszálysértő másodfokú határozat.

A másodfokú és az elsőfokú hatóságnak egyaránt az egyedi eset körülményeit kellett volna figyelembe vennie a döntése meghozatalakor. Álláspontunk szerint a tényállás kellő tisztázása mellett, jogszerűen nem lehetett volna arra a következtetésre jutni, hogy a természetvédelmi előírások könnyítése mellett helybenhagyják a [REDAKT] engedélyét.

Ellentmondásosnak érezzük azt, hogy nem vizsgálja, nem ellenőrzi a hatóság a vagyongazdálkodási hozzájárulás meglétét, de ennek ellenére a természetvédelmi engedélyt tartalmazó határozat rendelkező részében kap helyet előírásként, és az engedély érvényességi feltételeként kerül előírásra. Felmerül a kérdés, hogy miért az az előírás az engedély érvényességi feltétele, melyet nem vizsgál a hatóság. A bírósági jogértelmezés szerint nem kell vizsgálni a nem természetvédelmi vonatkozású jogszabályi előírásokat, ám véleményünk szerint a Korm.rend. nádaratással kapcsolatos rendelkezéseit egyenlő hangsúllyal kell figyelembe venni, hiszen a tevékenység folytatására ad természetvédelmi engedélyt, márpedig a Korm.rend. a tevékenység folytatásának feltételeit szabályozza. Az engedély rendelkező részében több előírás a Korm.rend. rendelkezéseit idézi, feltehetően ezért kerül be az érvényességi feltételként a vagyongazdálkodási hozzájárulás is az engedélybe, de akkor hogy lehet mégis a bíróság álláspontja az, hogy a Korm. rend. előírásai nem természetvédelmi vonatkozásúak.

A hatósági határozatból kitűnik, hogy a hatóság a [REDAKT] nádaratási engedélyének kiadása során azt sem vizsgálja, hogy előző évben az engedélyes a határozatban tett előírásokat nem tartotta be, szintén azért, mert ez nem előírás az anyagi jogi jogszabályban. Álláspontunk szerint a hatóságnak a közérdek, a közösségi értékek védelmében kell eljárnia, így annak szem előtt tartása, hogy a természet védelme, aminek céljából egyáltalán ez a hatóság létrejött, önmagában megkívánja a védendő érdek szem előtt tartását és azt, hogy szigorúbb előírásokat tegyen annak, aki már megsértette az engedélyben foglaltakat, nem hogy enyhébbet. Felmerül a kérdés, hogy miért nem kell a hatóságnak semmilyen körülményre figyelemmel lennie, és miért kell kiadni enyhített feltételekkel a természetvédelmi engedélyt egy olyan cégnek, aki előző évben annak előírásait nem vette figyelembe. Az alperes ellenkérelmében foglaltakból az tűnik ki, hogy ennek a hatóságnak pusztán az a célja, hogy a [REDAKT] minden körülmények között megkapja az engedélyt, és ha megszegi annak előírásait, akkor nem baj, mert a következő évben már azt az előírást sem teszik bele, nehogy véletlenül megint megszegje, és bírságolás alá kelljen vonni.

Úgy véljük, hogy ez az eljárás teljesen ellentmond a józan ész diktálta követelményeknek, úgy véljük, hogy nem szabad elmenni abba az irányba, hogy a hatóságok, és a bíróságok olyan szűken értelmezzék a jogszabályi rendelkezéseket, hogy közben a valóság eltűnik, és a realitás talajától teljesen eltávolodunk egy olyan síkra, aminek már semmi köze sincs a védendő jogi tárgyhoz, a közjóhoz, vagy sajnos még kevésbé az erkölchöz.

Az Alkotmánybíróság 3/2015. (II.2) AB határozatában egyértelművé tette, hogy az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény, ennél fogva megalapozza a bírói döntés alkotmányellenességét, ha a bíróság az ügyet alapjogi érintettségre tekintet nélkül bírálja el:

„A bírói döntések alkotmányossági felülvizsgálatát lehetővé tevő alkotmányjogi panasz (Abtv. 27. §) az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény. Ilyen panasz alapján az Alkotmánybíróság a bírói döntésben foglalt jogértelmezés Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja, azt, hogy a jogszabály alkalmazása során a bíróság az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmát érvényre juttatta-e. Ha a bíróság az előtte fekvő, alapjogilag releváns ügy alapjogi

érintettségére tekintet nélkül járt el, és az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban e jog alkotmányos tartalmával, akkor a meghozott bírói döntés alaptörvény-ellenes."

II/4. Az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdés /alapvető jogok tiszteletben tartása/ és (2) bekezdés /alapvető jogok elismerése/ megsértése, továbbá az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésének sérelme /a tulajdonhoz való jog/

Mind a bíróság, mind a hatóság elismeri, hogy Igazgatóságunk, mint a Magyar Állam tulajdonában álló Fertő tavi nádas területek vagyongazdálkodóját, a Ket. 15.§ (1) (3) (4) bekezdései alapján a [REDAKTOR] kérelmére indult hatósági eljárásban az ügyfél jogállása illeti meg. Így Igazgatóságunk perbeli legitimációja elvitathatatlan. Igazgatóságunknak a közigazgatási eljárás során gyakorolható legfontosabb joga a nyilatkozattételi jog, melynek döntő erejű bizonyítékként való mérlegelése a hatóság eljárási kötelezettsége.

A Ket. Kommentár vonatkozó része:

„A Ket. 50. § (6) bekezdés deklarálja a bizonyítékok szabad mérlegelésének elvét, amikor kimondja: a hatóság a bizonyítékokat egyenként és összességükben értékeli és ezen alapuló meggyőződése szerint állapítja meg a tényállást. A bizonyítékok meggyőző erejét, a bizonyítás eredményét a hatóság a saját meggyőződése szerint önállóan ítéli meg. Ez akkor fontos, ha a bizonyítékok ellentmondásosak. Az ellentmondásokat bizonyítási eszközök igénybevételevel fel kell oldani, és ellentmondás mentes tények alapján kell dönten.”

A Ket Kommentár a Ket. 51. §-a kapcsán a következő értelmezést tartalmazza:

„Az ügyfélnek joga van ahhoz, hogy az eljárás során írásban vagy szóban nyilatkozatot tegyen, vagy a nyilatkozattételt megtagadja. Az ügyfél egyik legfontosabb eljárási joga a nyilatkozattételi jog, amely gyűjtőfogalom, lehet véleménynyilvánító nyilatkozat, és lehet tényfeltáró nyilatkozat.” Mindez azt jelenti, hogy a tényállás tisztázása során az ügyfél nyilatkozatát figyelembe kell venni. Annak tartalmát, mint bizonyítékot mérlegelni kell.

Álláspontunk szerint a hatóságnak nincs joga arra, hogy a jogforrási hierarchiából fakadó magasabb rendű jogszabályoknak való megfelelést kizárja az eljárásból. **Hiszen közigazgatási határozat nem sérthet, nem korlátozhat más jogág által biztosított jogosultságot, illetve alapjogot.**

Az I/4. pontban idézett jogszabályok értelmében Igazgatóságunknak nem csak joga, de jogszabályi kötelezettsége is, hogy a Fertő tó területén való tevékenységet, a vízminőség-védelmi nádgazdálkodást megvalósítsa, hiszen felelősséggel tartozik mindenért, ami a tavon történik. Eppen ezért Igazgatóságunknak joga van eldönteni, hogy a Fertő tavon a nádaratási tevékenységet kivel végezteti, és joga van ahhoz is, hogy az arra méltatlan, és a Magyar Állammal szembe helyezkedő, arra veszélyes cég részére a Magyar Állam kizárólagos tulajdonára vonatkozó hatósági jogosultság megszerzését megakadályozza. Tekintettel mindarra a tapasztalatra, ami a 2015/16 évi szezon jelentett, mikor a [REDAKTOR] vagyongazdálkodói hozzájárulás nélkül, a természetvédelmi engedélyében foglaltakat a rendőrség előtt felhasználva, illegális aratási tevékenységet valósított meg a tavon, természetes, hogy Igazgatóságunk nem tudja elfogadni, hogy újra természetvédelmi engedélyt kapjon a Magyar Állam tulajdonán. Ez az alapvető érdeke az Államnak, így Igazgatóságunknak, mint az állami vagyon felelős kezelőjének kötelessége, hogy mindent megtegyen az állami vagyon védelméért.

A jogállamiság elvéből, és a jogforrási hierarchiából adódóan egyetlen hatósági döntés sem lehet ellentétes Magyarország Alaptörvényével, illetve más jogszabállyal sem.

Álláspontunk szerint a természetvédelmi hatóság döntése (engedélye), nem irányulhat arra, hogy más ágazati jogszabály betartását ellehetetlenítse. A [REDAKTOR] [REDAKTOR] [REDAKTOR] **nem a meder kezelője, a nádgazdálkodásról nem ő köteles gondoskodni, hanem Igazgatóságunk, ennél fogva nem szerezhet meg olyan jogosultságot, mely ellen Igazgatóságunk kifejezetten tiltakozik.**

Álláspontunk szerint a hatóság jogszabálysértő módon nem mérlegelte Igazgatóságunk nyilatkozatát, mely a tényállást olyan mértékben változtatja meg, amely miatt nem dönthető el az adott eset ügy, mintha semmi sem változott volna a korábbi évekhez képest. A tiltakozó nyilatkozatunkban, és a fellebbezésünkben felsorolt tények, melyekről egyébként a hatóságnak is hivatalos tudomása volt, oly mértékben változtatják meg a tényállást, mely már nem dönthető el kizárólag a természetvédelmi

törvény rendelkezéseinek figyelembevételével, ugyanis jelen helyzet már túlmutat egy egyszerű természetvédelmi engedélyen. Itt arról van szó, hogy egy gazdasági társaság a saját anyagi haszonszerzése céljából visszaélt egy hatósági határozattal, ráadásul az abban foglaltakat nem tartotta be, ezzel megsértette a védendő természeti értékeket, és a vagyonkezelő érdekeit. Úgy véljük a Ket. azért ad nyilatkozattételi jogot az ügyfeleknek, hogy annak tartalmát mérlegelni kelljen a tényállás tisztázása során, függetlenül attól, hogy más anyagi jogi jogszabály kimondotta-e ennek szükségességét.

A másodfokú hatóság – a bíróság által is osztott - álláspontja szerint miután a Tvt. nem írja elő, így az engedélyes korábbi magatartását nem értékeli az engedély kiadásakor. Igazgatóságunk véleménye szerint egy hatósági eljárásban nem csak azokat a tényeket kell értékelni, amit az adott ágazati anyagi jogi jogszabály előír, hanem figyelemmel a Ket. rendelkezéseire, valamennyi nyilatkozatot, cselekményt, tényt, adatot figyelembe kell venni, hiszen a tényállás ennek hiányában nem fogja fedni a valóságot, és hiányos lesz. Felmerül a kérdés, hogy a tényállás miként tisztázható úgy, hogy figyelmen kívül hagyják az ügy megítélése szempontjából jelentős tényeket. A tényállás tisztázásához hozzá tartozik minden rendelkezésre álló információ összevetése, mert lehet, hogy azokat természetvédelmi anyagi jogi jogszabály külön nem írja elő, de a tisztánlátáshoz, a valós kép kialakításához nélkülözhetetlenek. Továbbá a természet védelme is megkívánja, hogy legalább több adatszolgáltatási előírást írjanak elő annak, aki az elmúlt évben megszegte az engedélyben foglalt előírásokat, hogy jobban garantálni tudják a védendő természeti értékek megőrzését. Különösen felelőtlennek érezzük azt a döntést, hogy a másodfokú hatóság még el is törli azokat az előírásokat az engedélyből, melyeket a Zrt. az előző szezonban nem tartott be, ezzel teret engedve a Fertő tavon történő „szabad garázdálkodásnak”. Álláspontunk szerint ezekből a mozzanatokból egyértelműen kitűnik, hogy a hatóság nem tartja szem előtt a Fertő tó természeti értékeinek védelmét, kizárólag a gazdasági céljainak elérését szolgálja az engedély kiadása. Egészen biztos, hogy nem a Fertő tó élővilágának kedvére az a döntés, ahol a nádgarázdálkodásért felelős szerv nyilatkozatát mellőzve, kizárólag a nádatási tevékenységet haszonszerzés céljából folytató gazdasági társaság érdekeire tekintettel, könnyített feltételekkel adják ki az engedélyt az állam kizárólagos tulajdonát képező ingatlanon egy olyan cégnek, aki az előző évben a természetvédelmi engedély előírásait be nem tartva minden kontroll nélkül végigment aratógépeivel a Fertő tó part menti ingatlanain, bele-belevágva a leggazdagabb, legjobb minőségű nádas területekbe, de kihagyva az ingatlan azon részeit, melyet az engedély szerint ki kellett volna tisztítani.

Igazgatóságunk a keresetlevélben hivatkozott arra, hogy álláspontunk szerint egy olyan engedély kiadása, melynek érvényességi feltételként kikötött eleme eleve hiányzik, eleve érvénytelen, hiszen joghatás kiváltására alkalmatlan. Az első fokú hatóság az engedély rendelkező részben előírja, hogy a vagyonkezelő hozzájárulása az engedély érvényességi feltétele. Ugyanakkor azt, hogy a Vagyonkezelő előre jelzi, hogy ilyen hozzájárulást, nem csak hogy nem kíván adni, de kifejezetten tiltakozik a kérelmező Magyar Állam területére történő belépése ellen, a hatóság semmibe veszi.

Igazgatóságunkat az Nvtv. 11.§ (8) bekezdése alapján megilletik a tulajdonos jogai és kötelességei.

A nemzetközi dokumentumok közül szinte valamennyi kitér a tulajdonhoz való jogra. Így említhető az ENSZ deklarációja, amely szerint a tulajdonhoz való jog lehet egyéni, illetve kollektív jog, illetve kimondja, hogy a tulajdonától senkit nem lehet megfosztani.

Az Európai Unió Alapjogi Chartája szintén említi a tulajdonhoz való jogot. Kimondja, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogszerűen szerzett tulajdonát birtokolja, használja, azzal rendelkezzen.

Az Alaptörvény kommentára szerint: *A rendelkezés továbbá szoros összefüggésben áll az Alapvetés címet viselő alfejezet P) cikkével, valamint a Közpénzügyek alfejezetben található 38. cikkel, amely az állam és a helyi önkormányzatok vagyonát nemzeti vagyonnak minősíti.*

Mindezek alapján Igazgatóságunk, mint vagyonkezelő, akit megilletnek a tulajdonos jogai, fellépett annak érdekében, hogy a tulajdonhoz való jogát megvédje. Az Állam kizárólagos tulajdonának igénybevitelét az arra irányadó jogszabályok alapján kívánta biztosítani, ám az eljáró hatóság ezen alkotmányos jogokra nem volt figyelemmel. Az eljárás során tett nyilatkozataink mind azt szolgálták, hogy megvédjük a Magyar Állam tulajdonát, hogy annak birtoklását, használatát, hasznai szedését át ne engedjük olyanak, aki nem tartja be az állami vagyon igénybevitelére vonatkozó jogszabályokat.

Mindennek ellenére a hatóság, és a bírósági jogértelmezés alapján mégis kiadásra került egy az állami ingatlan birtoklására, használatára, és hasznainak szedésére feljogosító engedély. Úgy ítéltük meg, hogy a I/4. pontban felsorolt jogszabályok és a Ket. rendelkezései együttesen feljogosítják Igazgatóságunkat arra, hogy egy tevékenység folytatására jogosító engedély jogellenes kiadását megakadályozza. A vízminőség-védelmi nádgazdálkodás feladatát Igazgatóságunk kezébe utalja a törvény, a vízfelületet tulajdonosi joggal felruházva kezeljük, de mégsem ér semmit a nyilatkozatunk egy hatósági lejárásban, nem tudjuk megakadályozni, hogy bárki engedélyt kapjon nádaratásra az Igazgatóságunk felügyelete alá tartozó állami területre. Úgy véljük ez a tulajdonhoz való jog érvényesítésének teljes kudarca.

Véleményünk szerint ebben a vonatkozásban érzékelhető leginkább, hogy az Alaptörvény I. cikk (1) és (2) bekezdés, az alapvető jogaink tiszteletben tartása és elismerése nem valósult meg. Sőt továbbá az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdés által biztosított a tulajdonhoz való jogunk. A hivatkozott bírói értelmezés alapján ugyanis az erre való hivatkozás irreleváns, mert nem természetvédelmi vonatkozású, így azt nem is tartották szem előtt. Ezek szerint, ma Magyarországon, egy ingatlan tulajdonosnak nincs joga ahhoz, hogy megakadályozza, hogy az ingatlanán tervezett tevékenység folytatásához mások engedélyt kapjanak.

A bíróság által osztott másodfokú hatósági álláspont szerint Igazgatóságunk érvei azért nem számítanak, mert „anyagi jogi természetűek”, és mert külön olyan természetvédelmi jogszabályi rendelkezés nincs, ami ennek figyelembe vételét az engedély kiadásakor elrendelné. Álláspontunk szerint a Ket. alapelvei által biztosított ügyféli jogok, és jogos érdekek sérelmében nem kizárólag azok a jogszabályok tartoznak bele, melyeket az adott hatóság által alkalmazott anyagi jogi jogszabályok tartalmaznak, hanem ez sokkal széleskörűbb:

A Ket. 1.§ (3)-(4) bekezdése szerint: *A közigazgatási hatóság az ügyfél jogát és jogos érdekét csak a közérdek és az ellenérdekű ügyfél jogának, jogos érdekének védelméhez szükséges mértékben korlátozza. A közigazgatási hatóság védi az ügyfelek jóhiszeműen szerzett és gyakorolt jogait, ezek korlátait törvény határozza meg.*

A Ket Kommentár vonatkozó része szerint:

„Az Alaptörvény alkotmányos rangra emelt egyes a közigazgatási hatósági eljárásokat is érintő ügyintézési alapelveket. Az Alaptörvény XXIV. cikke értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni. Mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a hatóságok által feladatuk teljesítése során neki jogellenesen okozott kár megtérítésére. Az Alaptörvény egyéb szabályai is irányadók és érvényesítendők a közigazgatási hatósági eljárásban. Az ügyfélegyenlőség alapelve vezethető le az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdéséből: a törvény előtt mindenki egyenlő. A XV. cikk (2) bekezdése az egyenlő bánásmód követelményét támasztja. Az európai uniós és tagállami jogokban általánosan érvényesül a jogi alapelvek, általános jogelvek intézménye, amelyek általános szinten fogalmaznak meg olyan jogi előírásokat, amelyek az egyedi konkrét ügyekben nyújthatnak segítséget. Általánosan érvényesülő jogelv a közigazgatás joghoz kötöttsége, az arányosság, a jogbiztonság, a törvényes érdekek védelme, a diszkrimináció tilalma, a fair ügyintézés elve, a hatékony végrehajtás követelménye, a jogorvoslat elve, illetve a közigazgatás szerződéses (kontraktuális) és szerződésen kívüli (deliktuális) felelőssége. Az Alkotmánybíróság gyakorlata munkálta ki azon alapelvek rendszerét, melyek érvényessége nem korlátozható egyetlen jogágra, függetlenül attól, hogy azok horizontálisan nincsenek az Alaptörvényben rögzítve és nem is tartalmazza azokat minden egyes eljárási, illetve anyagi jogi kódex.

A rendeltetésszerű joggyakorlás követelménye és a joggal való visszaélés tilalma ilyen, a polgári jogból eredő, de az egész jogrendszerben érvényesülő alapelvek. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint demokratikus jogállamokban ezen - az egyes jogágak sajátosságaitól függő formában

megjelenő - alapelveknek az egész jogrendszerre kiterjedő általános érvénye közvetlenül a mindenkori alaptörvény jogállamiság klauzulájából vezethető le. [31/1998. (VI. 25.) AB határozat, 18/2008. (III. 12.) AB határozat] Ehhez hasonlóan ügyintézési alapelveket nem csupán a Ket. 1-8. §-ai tartalmaznak. Vannak olyan ügyintézési alapelvek, amelyek alapelveként érvényesülnek a Ket. egyes tételes jogi rendelkezéseihez kapcsolódva. Ezeket, így például az ügyféli rendelkezési jog tartalmát, a vonatkozó szakasznál fejtjük ki részletesen."

"A közigazgatásra vonatkozó követelmény a legalitás elve: a kiszámíthatóság, az alkotmányos, illetve törvényes hatáskörben való eljárás elve, a jóhiszeműség, a közérdek ésszerű érvényesítésének, illetve a méltányosság elve, a nyitottság és átláthatóság követelménye."

Igazgatóságunk törvényi feladatköre a vízminőség-védelmi nádgazdálkodás, melynek ellátása közérdekű feladat, és az erre való hivatkozás nem részesülhet hátrányban egy magáncég gazdasági érdekeivel szemben, ez ugyanis ellentétes az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésével, és ezzel összefüggésben az Alaptörvény 38. cikkének (1) bekezdésében foglalt rendelkezésekkel.

Álláspontunk szerint a közigazgatási hatósági eljárás szabályai egyértelműek annak vonatkozásában, hogy egy olyan súlyú ügyféli nyilatkozatot, mint a tárgyi ingatlanok vagyongazdálkodásának tiltakozása, nem lehet pusztán azzal az indokkal mérlegelés nélkül mellőzni, hogy a hozzájáruló nyilatkozatának beszerzését természetvédelmi anyagi jogi jogszabály nem írja elő. A vízminőség-védelmi nádgazdálkodásért felelős szerv, az ingatlan vagyongazdálkodó nyilatkozatának mérvadónak kell lenni a hatósági határozat meghozatalakor. A hatósági eljárásnak nem lehet az a célja, hogy a józan észnek, és a közérdeknek ellentmondva egy olyan jogosultságot biztosítson, mely kizárólag visszaélésre ad utat.

A Ket. pont azért ad mérlegelési jogkört a hatóság számára, hogy az ügy egyedi körülményeire, melyeket egzakt módon nem tartalmaz jogszabályi rendelkezés, de mégis csak azokkal együtt teljes a tényállás - figyelemmel tudjon lenni, és ezáltal olyan döntést hozzon, amely a természet védelmét, a tó érdekeit szolgálja, nem pedig egy gazdasági társaság jogtalan haszonszerzését támogatja, ellentétben a természet tényleges védelmének biztosításával.

Mindezek egyértelműen azt jelentik, hogy nem lehet egy adott tényállást egyetlen nézőpont szerint vizsgálni, egy egyrangsú jogrendszer minden ága, melyet, ha erőszakkal szétválasztunk elkülönülő részekre, az az eredmény születik. Álláspontunk szerint nem kellene, hogy evidencia legyen, hogy minden évben kaphat aratási engedélyt, bárhol változnak a jogszabályok, vagy bármilyen cselekményeket is valósít meg, mert minden körülménynek számítani kellene.

Véleményünk szerint a bizonyítékok kellő mérlegelése és a Ket. 1.§ (1) bekezdése alapján az ügy egyedi sajátosságaira tekintettel, valamint arra, hogy ezt a Fertő tó természetvédelmi érdekei is indokolják, a bíróság új eljárásra kötelezhette volna a másodfokú hatóságot. Ennek eredményeként pedig a kellő mérlegelés és a tényállás tisztázása után jogszerűen arra a döntésre kellett volna jutni, hogy a [redacted] részére a természetvédelmi engedély nem kiadható, hiszen az engedély kiadása ellen az ügy [redacted] sajátosságaira tekintettel több érv szólt, mint a kiadása mellett.

II/5. Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésének sérelme /a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog/ és az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdésének megsértése /a jogszabályok kötelező ereje/

A hatóság – a bíróságok által osztott véleménye szerint – csak akkor van tekintettel a tulajdonos/vagyongazdálkodó nyilatkozatára, ha azt anyagi jogi természetvédelmi jogszabály előírja, ennek körében arra hivatkozik, hogy nem volt jogszabályi rendelkezés, amire figyelemmel megtagadhatta volna az engedélyt. Itt hívnánk fel a figyelmet arra, hogy a hatóság nem talált jogszabályi indokot a [redacted] elutasítására, nem találta relevánsnak Igazgatóságunk nyilatkozatát, csak éppen az engedély érvényességi feltételeként előírt vagyongazdálkodói hozzájárulás hiányzott, és csak az érvényességi feltétel teljesítésére jogosult vagyongazdálkodó tiltakozott az eljárás alatt. A Korm.rend. szinte mindegyik szakasza előírásként szerepel a hatósági engedélyben, kivéve a 9.§ (3) bekezdést, az

külön nevesítve érvényességi feltételként kerül előírásra, ám annak meglétére vonatkozó nyilatkozatot érdemben nem lehet figyelembe venni az eljárás során.

Nem tartjuk logikusnak ezt az érvelést, hiszen, ha nem kell figyelemmel lenni a vagyonnevező véleményére, akkor miért lett mégis az az engedély érvényességi feltételként előírva.

Továbbá, ha tudható, hogy az engedély érvényességi feltétele nem teljesülhet, miért kerül kiadásra egy eleve joghatás kiváltására alkalmatlan engedély, hiszen egy ilyen engedély - miután joghatás kiváltására nem alkalmas - így egyetlen célt szolgálhat csak, hogy visszavételre ad alapot.

Igazgatóságunk részéről ez nem pusztán feltételezgetés, hiszen a [REDAKT] már egyszer felhasználta az engedélyt a rendőrség előtt, és jogellenesen bejutott vele a Magyar Állam területére, éppen ezért véleményünk szerint csak azért, hogy ezt még egyszer eljátszhassa, nem kell kiadni a természetvédelmi engedélyt. Lehet, hogy a természetvédelmi hatóságot nem érdekli, hogy a nem körültekintő eljárásának milyen következményei vannak, de attól még minekünk állami alapfeladatunkból (jogszabályból és vagyonnevezési szerződésből) eredő kötelességünk, hogy ezt megelőzzük, és elkerüljük, az ilyen cselekményeknek való teret engedés ellen fellépjünk.

Felmerül a kérdés, hogy ha annyira nem kell foglalkozni más jogágakba tartozó kérdéssel, akkor miért is az az érvényességi feltétele a hatósági határozatnak. A bírósági ítélettel ellentétben úgy gondoljuk, hogy az elsőfokú hatósági határozat lehetetlen feltétel előírása következtében nem alkalmas a joghatás kiváltására, éppen ezért a hatóság eljárása ellentétes a Ket. (keresetlevelünkben hivatkozott) rendelkezéseivel. **Álláspontunk szerint a jogalkotó eleve nem számol olyan esettel, hogy a hatóság egy olyan határozatot ad ki, amelyet jogi értelemben nem lehet felhasználni, hiszen az eljárásjogi alapelvek érvényesülése mellett jogszerűen ilyen nem fordulhat elő.**

A bíróság nem kívánta figyelembe venni a 2016/17. évi szezonra Igazgatóságunk részére kiadott természetvédelmi engedélyre, valamint a 2017/18. évi szezonra vonatkozó utalásunkat. Ezzel kapcsolatban elő kívánjuk adni, hogy nem kértük, hogy a hatóság ezen határozatok jogszabálysértő mivolta kérdésében döntsön, kizárólag a helyzet átláthatósága céljából fedtük fel azok tartalmát. Tekintve, hogy bíróság osztja a másodfokú hatóság azon véleményét, hogy a csemegéző aratásra vonatkozó rendelkezések törlése indokolt, miután arra a határozathozatalakor nem volt még üzemterv, így szükségesnek tartottuk felhívni a bíróság figyelmét arra, hogy milyen eltérő előírásokkal adott ki a hatóság két azonos időbeli és területi hatályú engedélyt két különböző ügyfélnek. Szerettünk volna rávilágítani arra, hogy nem lett volna muszáj eltörölni az engedélyből az előírást a csemegéző aratás tilalmáról, mód lett volna arra, hogy a két kérelmet egyenlő feltételekkel bírálják el, ezzel eleget téve a Ket. előírásainak, és megfelelve a Tvt. céljának.

Igazgatóságunk a 2017/18. évi nádaratási szezonra vonatkozó engedélykérelmét 2017. november első felében benyújtotta a hatósághoz a nádminősítési tervvel együtt. A [REDAKT] már kapott aratási engedélyt a 2017/18. évi szezonra, ezt azonban Igazgatóságunk megfellebbezte.

Az Igazgatóságunk részére a 2016/17. évi aratási szezonra kiadott 6547-10/2016. sz. határozatba foglalt természetvédelmi engedélyének rendelkező rész II. fejezet 2.4. pontja a nádaratási előírások között tartalmaz egy olyan előírást, mely szerint: „*El kell készíteni a nádasokra vonatkozó üzemeltetési tervet, melyben meg kell határozni a nádgazdálkodással érintett területeket, valamint a nádasok minősítését és a minőséggel kapcsolatos gazdasági és egyéb feladatokat. A 2017/2018 évi aratási szezonra vonatkozó kérelmet már az üzemeltetési tervvel együtt kell benyújtani a hatósághoz.*” Azaz Igazgatóságunk 2017/18. évi szezonra vonatkozó engedélye kiadásának feltétele a nádminősítés elkészítése.

Ugyanakkor a másodfokú hatóság fő érve az, hogy a [REDAKT] részére kiadott engedély előírásait azért enyhíti, mert azok az üzemeltetési terv hiányában nem értelmezhetőek. Álláspontunk szerint akkor a hatóságnak már egy korábbi időpontban kellett volna megjelölnie Igazgatóságunk számára az üzemeltetési terv elkészítését, és mindkét engedélykérelmet egyenlő feltételek mellett csak az után kellett volna elbírálni, hogy elkészül a nádminősítés. Nem szabadott volna a gazdasági érdek érvényesülésének előmozdítása érdekében engedélyezni a korábban jogsértő tevékenységet folytató cégnek a nádaratást enyhített feltételekkel, hanem esetlegesen mindkét engedélyezési eljárást felfüggeszteni és a nádminősítésre határidőt előírni számunkra, majd annak elbírálását követően

mindkét engedélykérelmet az egyenlő bánásmód elvének figyelembe vétele mellett, azonos módon kellett volna elbírálni.

A fentiekkel tehát csak arra kívántuk felhívni a bíróság figyelmét, hogy két azonos területi és időbeli hatályú, azonos tartalmú engedélyt két különböző ügyfélnek azonos feltételekkel kellett volna kiadni, tehát ennek megfelelően, nem csak az a szempont létezik, hogy nem volt üzemeltetési terv, és akkor már feltétel nélkül lehet aratni, hanem lett volna erre más eljárási mód is, hogy a hatóság biztosítsa az egyenlő feltételeket, a természet védelmét, és a tényállás egyedi körülményeire tekintettel úgy járjon el, hogy az összhangban legyen a Ket. alapelveivel is. Eppen ezért megalapozatlannak tartjuk a Bíróság azon érvelését, hogy a fenti nyilatkozatunk szintén nem volt figyelembe vehető az eljárásban.

Az Alaptörvény Kommentára a XXIV. cikk (1) bekezdésének értelmezéséhez az alábbi magyarázatot nyújtja:

„1. Tisztességes hatósági ügyintézéshez való jog és indokolási kötelezettség

Az Alaptörvény ugyan a tisztességes eljáráshoz való jogot az emberi jogi egyezményeknek és a korábbi Alkotmánynak is megfelelően deklarálja, ám az Alapjogi Chartának megfelelően külön cikkben rendelkezik a hatóságok tisztességes eljárásáról és a jogellenesen okozott kár megtérítésének kötelezettségéről. A Charta szerint ez a jog magába foglalja mindenkinek a jogát arra, hogy az őt hátrányosan érintő egyedi intézkedések meghozatala előtt meghallgassák, az iratokat megismerje és az igazgatási szervek a döntéseket indokolják. Az elvek összefüggésben állnak a jó közigazgatás fogalmával, valamint a közigazgatási eljárásjog közös európai elveivel. Az ez utóbbival kapcsolatos követelmények az Európa Tanács Miniszteri Bizottsága 1977-ben megalkotott határozatában szerepeltek, amelyek között kifejezetten is megtalálható a közigazgatási szerv indokolási kötelezettsége.

A hatóság fogalmába tágabb értelemben minden jogalkalmazó szerv beletartozik, így a közigazgatási szervek mellett a bíróságok is. Ez utóbbiakra azonban elsősorban az Alaptörvény XXVIII. cikkében garantált fair eljárás elve vonatkozik, míg e cikk általánosan követendő a hatósági ügyekben eljáró közigazgatási szervek számára is. A cikkben foglalt elveket a fontosabb eljárási törvények eddig is alapelvei szinten deklarálták, ám jelen szabállyal alkotmányos megerősítést nyertek.

Elvként érvényesül tehát a pártatlan és részrehajlás nélküli ügyintézés, amelynek megvalósítása szoros összefüggésben áll a jogegyenlőséggel, a diszkrimináció tilalma, valamint az emberi méltóság alkotmányos elveivel. Mindez azonban nem jelenti azt, hogy a hatóság ne alkalmazhatna megkülönböztetést, hanem csak azt az indokolatlan megkülönböztetést tiltja, ami az ügy elbírálása szempontjából lényegtelen körülményeken alapul, amely szempontok főként az adott ügytípusra vonatkozó anyagi jogszabályokból fakadnak. Mindez egyben a személyek egyenlő méltóságuként történő kezelését is jelenti.

A tisztességes ügyintézés követelménye nem csupán a jogszabályok megtartásával azonos, bár ez mindenképpen szükséges feltétele annak. A fair eljárás azonban ennél többet is jelent, az írott eljárási alapelvek megtartása mellett az olyan szabályokat, mint az udvarias ügyintézés, de szorosan összefügg ez a szabály az ésszerű időn belül történő döntés követelményével. A közigazgatási eljárások során az ügyintézési határidőt a jogszabályok állapítják meg. A tisztességes ügyintézés elve alapján azonban mindez nem azonos azzal, hogy a hatóságnak feltétlenül minden esetben meg kell várnia míg letelik a határidő, hiszen a jogszabály annak csak a véghatáridejét állapítja meg. Lényeges, hogy az eljárások ésszerű időtartamának kritériuma az, amely miatt a nemzetközi jogvédő szervezetek előtti ügyek többsége megindul. Követelmény a döntés indokolásának kötelezettsége is a hatóság oldaláról, hiszen az ügyfél a jól szerkesztett döntésből értesülhet a döntés okairól. Az indokolási kötelezettség pontos szabályait az eljárási törvények állapítják meg.”

Az Alkotmánybíróság a tisztességes eljáráshoz való jog lényegéről, a fair eljárásról kialakított álláspontját elvi jelentőséggel a 6/1998. (III. 11.) AB határozatban foglalta össze az alábbiak szerint:

„A tisztességes eljárás (fair trial) követelménye nem egyszerűen egy a bíróságnak és az eljárásnak itt megkövetelt tulajdonságai közül (ti. mint igazságos tárgyalás), hanem az idézett alkotmányi rendelkezésben foglalt követelményeken túl - különösen a büntetőjogra és -eljárásra vonatkozóan - az 57. § többi garanciájának teljesedését is átfogja. Sőt, az Egyezségokmányok és az Emberi Jogok Európai Egyezményének - az Alkotmány 57. §-a tartalmához és szerkezetéhez mintát adó - eljárási garanciákat tartalmazó cikkei általában elfogadott értelmezése szerint a fair trial olyan minőség,

amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes."

"A tisztességes eljárásnak az egyezmény- és alkotmányszövegekben nem nevesített, de általánosan és nem vitatottan elismert eleme a fegyverek egyenlősége."

Az Alkotmánybíróság többek között a 21/2014. (VII. 15.) AB határozatában kifejtette: *"az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint a fegyverek egyenlősége a tisztességes eljárás egyik meghatározó eleme, amely alapvetően a büntetőeljárásban biztosítja, hogy a vádnak és a védelemnek egyenlő esélye és alkalma legyen arra, hogy a tény- és jogkérdésekben véleményt formálhasson és állást foglalhasson. A fegyverek egyenlősége nem minden esetben jelenti a vád és a védelem jogosítványainak teljes azonosságát, de mindenképpen megköveteli, hogy a védelem a váddal összevethető súlyú jogosítványokkal rendelkezzen"*

A 36/2013. (XII. 5.) AB határozat indokolása szerint: *"Az Alkotmánybíróság a fegyverek egyenlőségének elvét ugyan alapvetően a büntetőeljárás kapcsán értelmezte, azonban a tisztességes eljáráshoz való jog alapján alkalmazhatónak találta azt minden bírósági eljárás tekintetében, így polgári perek esetében is [15/2002. (III. 29.) AB határozat]. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a tisztességes eljáráshoz való jogból fakadóan így a fegyelmi eljárás során sem hagyható figyelmen kívül a fegyveregyenlőség elve"*

Az Alkotmánybíróság a 20/1017. (VII.18.) AB határozatában a tisztességes bírósági eljáráshoz fűződő joggal kapcsolatosan kiemelte, hogy az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlatában hogyan értelmezte a XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított alapjogot:

"Az Alkotmánybíróság az eddigi gyakorlatában a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot az eljárás egészének minőségében ragadta meg. A vonatkozó korábbi gyakorlat áttekintése során a testület a 13/2013. (VI. 7.) AB határozatban a korábbi alkotmánybírósági döntésekben foglaltak felhasználhatóságát illetően rögzített szempontok figyelembevételével járt el. Ennek megfelelően a konkrét ügy kapcsán összevetette az alapul szolgáló alaptörvényi, illetve alkotmányi rendelkezéseket, és megállapította, hogy nincs akadálya a korábbiakban kialakult és idevágó gyakorlat megfelelő alkalmazásának."

"Az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlatában a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog érvényesülésének megítélését minden esetben tartalmi vizsgálathoz kötötte: mint ahogyan jelen ügyben is, elemezte az alapjog állított sérelmére vezető jogszabályi környezetet és bírói döntést, a szabályozás célját és a konkrét ügy tényállását, majd pedig - mérlegelés eredményeként - mindezekből vont le következtetéseket az adott esetre nézve megállapítható alapjogsérelemre nézve." Úgy véljük a tárgyi ügyben is fontos figyelembe venni a tényállás egyedi elemeit, és a vonatkozó jogszabályok célját, ebből derül ki ugyanis leginkább, hogy a bíróságok által támogatott hatósági eljárás során megvalósult a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme.

Az Alkotmánybíróság a 20/1017. (VII.18.) AB határozatában a Balassagyarmati Törvényszék 21.Pf.20.741/2015/4. számú ítéletét alaptörvény-ellenesnek ítélte meg, és megsemmisítette. Ez az ügy sok szempontból hasonló a jelen ügghöz, hiszen az alaptörvény ellenesség itt is abban állt, hogy a Törvényszék az adott jogkérdésre nyilvánvalóan vonatkozó jogi normát nem vett figyelembe, illetve nem indokolta megfelelően a vonatkozó jogszabályi rendelkezések nem alkalmazását (mellőzését). Álláspontunk szerint a jelen indítvány alapjául szolgáló eljárás során szintén nem valósult meg az a minimális elvárás, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja.

Az Alkotmánybíróság a 20/1017. (VII.18.) AB határozatában az alábbiakra hívta fel a figyelmet:

"Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes bírósági eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes bírósági eljárás alkotmányos

követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon.

Az Alkotmánybíróság a fentiekre tekintettel a jelen ügy vonatkozásában megállapította, hogy nem teljesítette a törvényszék indokolási kötelezettségét akkor, amikor az ügy egyik leglényegesebb részéről, az adott tényállásra nyilvánvalóan vonatkozó jogszabályt rendelkezések nem alkalmazása okairól nem adott számot határozatában.

Az Alkotmánybíróság megállapítja továbbá, hogy a törvényszék önkényesen járt el akkor, amikor a jogkérdésre nyilvánvalóan vonatkozó jogi normát az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése ellenére nem alkalmazta.

A fentieket összefoglalva az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a törvényszék contra legem jogalkalmazása három, egymást erősítő feltétel együttes fennállása következtében ért fel az alkotmányossági sérelem szintjére, és sértette az indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát. Egyrészt a törvényszék a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog, mint eljárásjogi jellegű alapjog egy aspektusát, az indokolási kötelezettséget sértő módon nem indokolta meg, hogy az adott jogkérdésre irányadó, hatályos jogi normákat miért nem alkalmazta. Másrészt, ezzel párhuzamosan, a törvényszék önkényesen járt el akkor, amikor a jogkérdésre nyilvánvalóan vonatkozó jogi normákat nem vette figyelembe. Harmadrészt a törvényszék önkényesen járt el akkor is, amikor döntését egy olyan bírósági joggyakorlatra alapította, amelynek alapjául szolgáló jogi normákat a jogalkotó az új Polgári Törvénykönyv hatálybalépésével összefüggésben kifejezetten hatályon kívül helyezte."

Az Alkotmánybíróság 10/2017. (V. 5.) AB határozatában a tisztességes eljáráshoz való jog megsértése kapcsán egy olyan ügy vonatkozásában döntött, melyben a Ket. kézbesítés módjára vonatkozó rendelkezéseit vizsgálta, melynek során a következő megállapításra jutott: „Nem érvényesül „a fegyverek egyenlőségének elve” sem, mivel a hatóság csak az egyik fél ténybeli és jogi előadásait, illetve bizonyítékait ismerheti meg, így nem biztosított az elfogulatlan döntés meghozatala. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a rendelkezés (az ügyfél tájékoztatására mint a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog egyik elemére nézve) korlátozást tartalmaz, mivel a ténylegesen ismert lakcímmel, vagy egyéb, személyes értesítési módon elérhető ügyfél hirdetményi úton történő tájékoztatását a lakcímen történő értesítés mellőzésével egy olyan kézbesítési mód igénybevételéhez köti, amely az ügyfél tényleges tájékoztatását csak elenyésző számban teszi lehetővé."

Alaptörvény-ellenesség jelen esetben abban is jól megmutatkozik, hogy önmagában a tisztességes eljáráshoz fűződő jogainkat sérti, ha olyan eljárásban kell részt vennünk, melyben az eljáró bíróságok a jogszabályok szövegét nem azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik.

Szeretnénk felhívni a figyelmet a Kúria néhány olyan eseti döntésére, melyben a tényállás tisztázása, valamint az ügyféli nyilatkozat döntő jelentőséggel bír.

A Kfv. I. 35.410/2006. számú ítéletből kiderül, hogy a tényállás tisztázása érdekében - a felperes kifejezett bizonyítási indítványára - a vámhatóság is köteles ellenőrizni az állítás valóságát. Az ügy ugyan vámhatóság előtti eljárásról szól, azonban a Legfelsőbb Bíróság olyan megállapításokat tesz a tényállás tisztázási kötelezettség vonatkozásában, mely más hatóság előtt zajló eljárásokra is általános érvénnyel irányadó.

„Helytállóan hivatkozott az alperes határozatában arra, hogy mivel a gépjárművezető az ellenőrzéskor nem tudta felmutatni a fuvarozási engedélyt, a hatóságot további bizonyítási kötelezettség nem terheli. Egyetértett azonban a Legfelsőbb Bíróság az elsőfokú bíróságnak azon álláspontjával, hogy abban az esetben, amikor a felperes kérte a tényállás tisztázását, előterjesztett olyan bizonyítási indítványt, amely valószínűsítette a hiányzó okirat meglétét másik hasonló ügykörben eljáró államigazgatási szervnél, erre tekintettel az eljáró, ellenőrző hatóságnak a hivatkozott Ae. 26. § (1) bekezdése szerinti tényállás tisztázási kötelezettsége fennállott.

A peres eljárás során hatályos és a vámeljáráskor alkalmazandó államigazgatási eljárási törvény alapelvei közé tartozott a közhatalmat gyakorló igazgatási hatóság eljárásában a humanizmus

értékesítése, amely abból eredt, hogy a közhatalmat gyakorló igazgatási hatóság szolgáltató közigazgatás iránti igényt és követelményt is kielégít.

Ennek az elvnek a még fokozottabb megvalósítási követelményét írta elő az ellenőrzéskor ugyan még hatályban nem lévő, de már a jogalkotó által kihirdetett, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 1. § (2) bekezdése, mely kimondta, hogy a közigazgatási hatóság a hatáskörének gyakorlásával nem élhet vissza, hatásköre gyakorlása során a szakzszerűség, az egyszerűség és az ügyféllel való együttműködés követelményeinek megfelelően köteles eljárni.

Ennek az elvnek az érvényre juttatását jelentette volna az a perbeli, a szokványos helyzettől teljesen eltérő speciális eset, amikor a felperes éppen arra hivatkozott, hogy a vámhatóság közreműködése miatt nem állt rendelkezésre a gépjárművezetőnél az egyik okirat."

Igazgatóságunk álláspontja szerint a fenti estből is kitűnik az, hogy a hatósági eljárásban a tényállás tisztázása rendkívül fontos, és a körülmények vizsgálat eredményeként az ügy egyedi eseteit mérlegelve más döntés hozható, mint ha általános következtetéseket von le a hatóság. A Legfelsőbb Bíróság azt is kimondja, hogy a tényállás tisztázása különösen fontos, ha azt az ügyfél kéri, éppen ezért úgy gondoljuk, hogy Igazgatóságunk tiltakozó nyilatkozata nem mellőzhető, és fokozottabb kivizsgálásra ad okot. Továbbá mérlegelésre a tekintetben, hogy ilyen feltételekkel van-e értelme egy hatósági engedélyt kiadni, miután a Legfelsőbb Bíróság hangsúlyozza, hogy a Ket. 1.§-ában foglalt alapelvnek is meg kell tudnia felelni a hatóságnak az eljárása során. /BH 2008.32./

Ezeket túl szeretnénk hivatkozni a Kúria Pfv.I.20.560/2015. számú ítéletére, melyben egy építéshatósági ügy vonatkozásában merül fel a tényállás tisztázásának kérdése, ahol a Kúria megállapította, hogy az osztatlan közös tulajdonú ingatlan esetében az engedély nélküli átalakításhoz szükséges fennmaradási engedély kiadásához a hatóságnak ki kell vizsgálnia, hogy a tulajdonostárs hozzájárult-e valamilyen formában az engedélyköteles átalakításhoz. Álláspontunk szerint, ez az eset jól példázta azt, hogy a hatóság számára igen is mérvado az ingatlantulajdonos nyilatkozata, azt behatóan kell vizsgálni, és a döntés meghozatalakor érdemben figyelembe kell vennie. /BH.2016.37./

A fentieket túl hivatkozni kívánunk a Kúria Kfv. I. 35.406/2012. számú ítéletére, valamint a Kfv. I. 35.011/2012. számú ítéletére, melyek mindegyikében a Kúria arra a következtetésre jut, hogy a tényállás feltárási kötelezettség rendkívül fontos feladata a hatóságnak, hiszen a döntés ténylegesen a feltárt tényállás alapján, annak egyedi körülményeire tekintettel hozható meg, ennél fogva a bizonyítékokat okszerűen kell mérlegelni. /BH 2014.58., BH 2013.166./

Mindezek alapján úgy véljük, hogy a hatósági eljárás során tett tiltakozó nyilatkozatunk, valamint annak a ténynek a hatóság tudomására hozatala, hogy az engedélyes biztosan nem fog rendelkezni az „értvényességi feltételként szabott” vagyonkezelői hozzájárulással, megalapozza a döntés egyedi esetnek való megfeleltetése iránti igényünket. Semmiképp nem lehet jogszerűen azt a következtetést levonni, hogy mindennek az ügyben nincs létjogosultsága, mert nem releváns tény. Álláspontunk szerint a Ket. 1.§ (1)-(4) bekezdései, 15.§ (4) bekezdése, 50.§ (1)-(6) bekezdései, 51.§ (1) bekezdése, továbbá a Korm. rend. 9.§ (1) (3) (7) bekezdéseiben biztosított jogaink megalapozzák azt, hogy a hatósági eljárásban tett ügyféli nyilatkozatunk (tiltakozásunk), tekintettel a tulajdonosi jogaink érvényesítésére és a tisztességes eljáráshoz való jogunkra – ügydöntő legyen, ne pedig egy mellőzött, illetve irrelevánsnak tulajdonított eljárási cselekmény. A Ket kommentár hivatkozott része, valamint a fent idézett további jogszabályhelyek is azt támasztják alá, hogy az Alaptörvény egyéb szabályai is irányadók és érvényesítendők a közigazgatási hatósági eljárásban. Nem lehet tehát arra jogszerűen hivatkozni, hogy kizárólag a természetvédelmi szempontokat, a természetvédelmi előírásokat tartalmazó jogszabályokat kell figyelembe venni, mert ez az állítás önmagában is sérti az Alaptörvény I. cikk (1) (2) bekezdését, és az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdését.

Ugyanakkor, mint azt az Alkotmánybíróság több eseti döntésében is kifejtette "a tisztességes eljáráshoz való jog követelményrendszerének alaptörvényi szabályai már nemcsak a jogszabályok, hanem az egyes bírói döntések számára is alkotmányos mércével szolgálnak." (21/2014. (VII. 15.) AB határozat)

Az Alkotmánybíróság 19/2015. (VI. 15.) AB határozatában az alábbi megállapítást teszi: „Az Alkotmánybíróság a fentiekkel kapcsolatban hangsúlyozza: nem kívánja elvégezni a bizonyítékok újbóli (jogi értelemben vett) mérlegelését; ez a hatóságok és a rendes bíróságok feladata. Alaptörvényből fakadó funkcióját viszont úgy tudja a konkrét ügy kapcsán betölteni, ha rámutat: olyan, az ügy eldöntése szempontjából releváns tényezőket hagyott figyelmen kívül a Bíróság, amely tény önmagában a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét okozta. Az alaptörvény-ellenesség jogkövetkezményeként a Bíróság 7.K.27.809/2013/3. számú ítéletét az Alkotmánybíróság megsemmisítette.”

II/6. A BH2011.323 számú döntéssel kapcsolatos álláspontunkról:

A Legfelsőbb Bíróság Kfv. III. 37.425/2009. /BH2011.323/ számú döntésében hasonló kérdésben foglalt állást, mint a jelen ügy, ám az ítélet meghozatala óta a tényállás sok szempontból megváltozott, ezért kérjük, mindezeket szíveskedjenek mérlegelni, és az alkotmányjogi panasz elbírálásakor ne a BH2011.323 eseti döntésben foglalt szempontokból kiindulni.

- ❖ Mint ahogy azt feljebb már kifejtettük, a bírósági eljárás alapját képező hatósági eljárás óta ugyanis a [redacted] **származási joga a Fertő tó nádas művelési ágú területein megszűnt és jogerősen törlesre került az ingatlan-nyilvántartásból** (2013. évi CCXII. törvény 108. § (1) bekezdése alapján a 2014. április 30-án fennálló, határozatlan időre vagy 2014. április 30-a után lejáró, határozott időtartamra nem közeli hozzátartozók között szerződéssel alapított haszonélvezeti jog továbbá használati joga 2014. május 1-jén a törvény erejénél fogva megszűnt).
- ❖ Igazgatóságunk a BH2011.323 számú döntést megalapozó **hatósági eljárásban nem tiltakozott kifejezetten az engedély kiadása ellen**, csak felhívta a figyelmet a vagyonkezelői hozzájárulás fontosságára. Jelen eljárásban, azonban, mint ügyfél (vagyonkezelő, vízminőség-védelmi nádgazdálkodási állami alapfeladat jogosultja és kötelezettje, érdekelt) kifejezetten tiltakozását fejezte ki, és kérte a hatóságot, hogy a [redacted] kaphasson engedélyt, mivel Igazgatóságunk nem kíván vagyonkezelői hozzájárulást adni a Zrt. részére, és így nem léphet be a Fertő tó területére, tehát az engedély kiadása eleve egy lehetetlen tevékenységre irányul. Igazgatóságunk csatolta a vagyonkezelői hozzájárulást megtiltó nyilatkozatait is, melyeket a [redacted] zére állított ki.
- ❖ A 2016. évben hatályba lépett a Korm. rend. módosítása, melynek értelmében **már kifejezetten jogszabály írja elő a tevékenység folytatásához a vagyonkezelői hozzájárulás beszerzését**. Ilyen rendelkezés még nem volt hatályban a hivatkozott BH meghozatalakor, így az eltérő jogi környezet alapján a korábbi bírósági döntéssel nem igazolható, nem magyarázható, nem támasztható alá a jogszabályi rendelkezések figyelmen kívül hagyása. Álláspontunk szerint a jogalkotó szándéka az volt ezzel az új előírással, hogy érvényre juttassa a többi vízgazdálkodási jogszabályokban Igazgatóságunkra rótt vízminőség-védelmi nádgazdálkodási kötelezettség betartását, és hogy elejét vegye az olyan helyzetek kialakulásának, mint például ami a 2015/16. évi nádaratási szezonban történt. Ez a jogalkotói szándék azonban csak akkor biztosítható, ha a hatóság az új jogszabályi előírásokat figyelembe veszi a jogalkalmazása során.
- ❖ Az ágazati jogszabályok szerint a vízminőség-védelmi nádgazdálkodásért Igazgatóságunk felelős, így az akaratára ellenére kiadott engedély ellehetetleníti Igazgatóságunk jogszabályban [redacted] feladatainak ellátását.
- ❖ [redacted] t a 2015/16. évi nádaratási szezonban tanúsított, az engedélytől eltérő aratási tevékenysége miatt a természetvédelmi hatóság természetvédelmi bírsággal sújtotta, azaz a hatóság maga állapította meg, hogy a [redacted] bbi tevékenysége jogellenes volt.
- ❖ [redacted] 2015/16. évi nádaratási [redacted] természetvédelmi engedélyével visszaélt, és [redacted] tere vagyonkezelői hozzájárulás nélkül, jogellenesen belépett, és a nádat [redacted] ne indított birtokvédelmi, valamint büntetőjogi eljárások folyamatban vannak. Fenti magatartásával a Magyar Államot megkárosította, megakadályozta Igazgatóságunkat a Fertő tóra vonatkozó vagyonkezelési feladatainak ellátásában.

- ❖ A [redacted] tevékenységével megsértette a természetvédelmi, vízgazdálkodási, valamint [redacted] jogszabályok rendelkezéseit, ezért Igazgatóságunk joggal tiltakozott az engedély [redacted] részére történő kiadása ellen, és joggal jelezte, hogy vagyongazdálkodóként nem adja hozzájárulását a [redacted] területére történő belépéséhez.

Álláspontunk szerint a bírósági eljárásban csatolt 2017. november 7. napján kelt beadványunkban idézett szakirodalmi szövegek alátámasztják a jogalkotó szándékát, mely szerint a nádgazdálkodási feladat olyan komplex kérdéskör, melyben nagyon fontos szegmenseket kell összehangolni, ezért a jogszabály a nádaratást és a nádfelújítást is magában foglaló felelősséget a vagyongazdálkodóra bízta, így egyértelmű számunkra, hogy a nádaratási tevékenység folytatásának elbírálásakor a vagyongazdálkodó ügyféli nyilatkozata igen is releváns tény kell, hogy legyen a hatósági eljárásban.

A fenti változásokra tekintettel kérjük a T. Alkotmánybíróságot, hogy az esetet a jelen állapotában szíveskedjenek vizsgálni, függetlenül a Legf. Bír. Kfv. III. 37.425/2009. számú döntéstől, tekintettel arra, hogy mind a tényállás, mind a jogszabályi környezet eltérő volt azon 10 évvel ezelőtti eljárásban. A Kúria a felülvizsgálat során tévesen veszi ítélezése alapjául ezt az eseti döntést.

III. Zárzó

Igazgatóságunk az indítvány I/4. pontjában felsorolt jogszabályi kötelezettségeinek csak akkor tud eleget tenni, ha van ráhatása arra, hogy a nádaratási tevékenység folytatására ki kap engedélyt. Álláspontunk szerint a jelen alkotmányjogi panaszban hivatkozott jogszabályok megalapozzák azt az igényt, mely szerint a vagyongazdálkodó tiltakozása esetén ne lehessen kiadni a nádaratási tevékenység folytatására jogosító engedélyt. Álláspontunk szerint a jogalkotó szándéka a hivatkozott Korm.rend. módosítással is az volt, hogy a hatóság az engedély kiadásakor vegye figyelembe a közfeladat ellátására kijelölt szerv véleményét, de legalább is a tiltakozását mindenképpen.

Igazgatóságunk közvetlen jogi érdeke fűződik ahhoz, hogy az aratási tevékenységet ki folytathatja. A bíróság ítéletekben foglalt indokolással szemben úgy ítéljük meg, hogy Igazgatóságunk megjelölte a Ket. azon rendelkezéseit, valamint a Korm.rend. előírását, amely alapján egyértelmű, hogy a vagyongazdálkodó hozzájárulás megszerzhetetlenségét [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] F. [redacted] engedélykérelmét el kellett volna utasítania.

Álláspontunk szerint a hatóság nem vette figyelembe kellő súllyal Igazgatóságunk tiltakozó nyilatkozatát, és ennek eredményeként jogsértően mellőzte azt, így a döntése is jogszabálysértő. Általánosan elvárható magatartásnak tartjuk a hatóság részéről, hogy ha nincs is olyan előírás, ami arra kötelezi, hogy a korábban szankcionált ügyfél szigorúbb feltételekkel kaphat engedélyt, de legalább ne enyhítse a feltételeket úgy, hogy azzal szabad utat adjon egy újabb jogellenes cselekmény megvalósításához. Illetve tulajdonképpen legalizálja az előző szezonban még szankcionált magatartást. A Ket. hivatkozott rendelkezései igen is lehetőséget adnak arra, hogy a hatóság mérlegelje a döntését, és annak esetleges következményeit, ahogy már többször hangsúlyoztuk, az egyedi esetet kell nézni, minden tényállási elemmel együtt, és nem csak azt, hogy a természetvédelmi anyagi jogi jogszabály szó szerint érvényesül-e. Az eljárásjogi alapelvek pont arra szolgálnak, hogy az eljárásban minden ügyfél érdeke érvényesüljön. Az eljárási szabályok és más ágazati anyagi jogszabályok alkalmazása tehát épp olyan fontos, mint a természetvédelmi anyagi jogi rendelkezések figyelembe vétele, éppen ezért a hatóságnak kötelessége, hogy egyenlő módon ezeket érvényre juttassa, és egymással összhangban alkalmazza.

Felmerül a kérdés, hogy miként is tudnánk ellátni megfelelően a ránk bízott közérdekű feladatokat, állami alapfeladatokat, ha még azt sincs módunk elérni, hogy a hatóság, illetve a bíróságok figyelembe vegyék az e vonatkozásban tett ügyféli nyilatkozatunkat.

Egy olyan engedély kiadása, mely a nádgazdálkodásért felelős szerv álláspontját figyelmen kívül hagyja, Igazgatóságunk feladatellátására irányuló jogszabályi rendelkezéseket sérti, ezáltal az Alaptörvény 38. cikk (1) bekezdésben előírt állami vagyonnal való felelős gazdálkodást, a nemzeti vagyon védelmének megvalósítását meghiúsítja, és sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tulajdonhoz való jogunkat.

A tiltakozó nyilatkozatunk mellőzésével a hatóság nem felelt meg a Ket. alábbi alapelveinek:

1. § (1) A közigazgatási hatóság az eljárása során köteles megtartani és másokkal is megtartatni a jogszabályok rendelkezéseit. Hatáskörét a jogszabályokban előírt célok megvalósítása érdekében, mérlegelési és méltányossági jogkörét a jogalkotó által meghatározott szempontok figyelembevételével és az adott ügy egyedi sajátosságaira tekintettel gyakorolja.

(2) A közigazgatási hatóság a hatáskörének gyakorlásával nem élhet vissza, hatásköre gyakorlása során a szakszerűség, az egyszerűség és az ügyféllel való együttműködés követelményeinek megfelelően köteles eljárni. A hatóság ügyintézője jóhiszeműen, továbbá a jogszabály keretei között az ügyfél jogát és jogos - ideértve gazdasági - érdekét szem előtt tartva jár el.

4. § (1) Az ügyfeleket illeti a tisztességes ügyintézéshez, a jogszabályokban meghatározott határidőben hozott döntéshez való jog és az eljárás során az anyanyelv használatának joga.

Ebből adódóan Igazgatóságunk ügyféli mivoltát megalapozó alkotmányos jogainak figyelmen kívül hagyásával megvalósult az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése biztosított tisztességes eljáráshoz való jog sérelme, ezzel együtt nem került figyelembe vételre az Alaptörvény I. cikk (1) (2) bekezdésébe foglalt alapvető jogok tiszteletben tartása és az alapvető jogok elismerése sem.

Azáltal, hogy a döntés során kizárólag a természetvédelmi előírásokat mérlegelik, az adott tevékenységre vonatkozó, ugyancsak alkalmazandó jogszabályi előírásokat (Korm.rend. 9.§ (3) bek.) figyelmen kívül hagyják, és nincsenek tekintettel olyan reális érvekre, mint a korábbi évben megvalósult természetvédelmi jogszabálysértés, és a természetvédelemre, valamint az állami normákra veszélyes illegális, jogszabálysértő tevékenységsorozat, az ilyen döntés a józan észnek, a közjónak, és az erkölcsnek teljesen ellentmond így sérti a Alaptörvény 28. cikkben rögzített alkotmányos bírói jogértelmezés elvét, és ellentmond a jogszabályok kötelező erejét hangsúlyozó, az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdésében foglalt rendelkezésnek.

Fentiekre tekintettel Igazgatóságunk kéri, hogy a Kúria Kfv.VI.37.648/2018/9. számú ítéletének, a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.27.150/2017/20. számú ítéletére kiterjedő hatállyal az alaptörvény-ellenességét megállapítani szíveskedjenek, és az alaptörvény-ellenessége miatt az Abtv. 27.§-a és a 43.§-a alapján a felülvizsgálati eljárásban, valamint elsőfokon, az ügy érdemében meghozott ítéleteket megsemmisíteni szíveskedjenek.

Az Abtv. 43.§ (4) bekezdésének alkalmazásával kérjük, hogy az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel felülvizsgált hatósági döntéseket: a Győr-Moson-Sopron Megyei Kormányhivatal 6247-11/2016. számú határozatát és az Országos Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség (jogutód: Pest Megyei Kormányhivatal) OKTF-KP/8972-7/2016. számú másodfokú határozatát is szíveskedjenek megsemmisíteni.

Az Abtv. 54. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság előtti eljárás illetékmentes, az indítványozó az alkotmánybírói eljárás során felmerült költségeit maga viseli.

IV. Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

1. Igazgatóságunk ezúton **nyilatkozik** arról, hogy a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését nem kezdeményezte.
2. Eljáró kamarai jogtanácsos meghatalmazása és a jogtanácsosi igazolvány másolata
3. Nyilatkozat a személyes adatok nyilvánosságra hozatalával kapcsolatban
4. Győr-Moson-Sopron Megyei Kormányhivatal 6247-11/2016. számú határozata
5. Fellebbezés 9656-9/2016. sz. (Igazgatóságunk)
6. Országos Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség (jogutód: Pest Megyei Kormányhivatal) OKTF-KP/8972-7/2016. számú másodfokú határozata

7. Keresetlevél 2016.12.14. (Igazgatóságunk)
8. Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság K.27.150/2017/2. számú végzése
9. Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság K.27.150/2017/2/I. számú végzése
10. Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság K.27.150/2017/6. számú idéző végzése
11. Pest Megyei Kormányhivatal PE/100/0808-2/2017 sz. ellenkérelme
12. Győr-Moson-Sopron Megyei Kormányhivatal 6319-23/2017. számú levele
13. [REDACTED] 7.09.05. napján kelt érdemi ellenkérelme
14. Igazgatóságunk 2017.11.07. napján kelt nyilatkozata
15. [REDACTED] 4. napján kelt nyilatkozata
16. Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság K.27.150/2017/16. számú jegyzőkönyv
17. Pest Megyei Kormányhivatal PE/100/00808-7/2017 sz. nyilatkozata
18. Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság K.27.150/2017/20. számú jegyzőkönyv
19. Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.27.150/2017/20 számú ítélet
20. Felülvizsgálati kérelem 2018.03.14. (Igazgatóságunk)
21. [REDACTED] felülvizsgálati ellenkérelem
22. Igazgatóságunk 2018.07.04. napján kelt nyilatkozata
23. Pest Megyei Kormányhivatal PE/100/808-13/2017 sz. felülvizsgálati ellenkérelme
24. Pest Megyei Kormányhivatal PE/100/808-16/2017 sz. észrevétele
25. [REDACTED] t észrevétele
26. Kúria Kfv.VI.37.648/2018/9. számú ítélete

Győr, 2019. április 25.

Tisztelettel

[REDACTED]
Vízügyi Igazgatóság
indítványozó